

สาร ควา มเพย

สถาพรณ์ เขียน
tonkawhoney ปก

สถา เพน มณเฑียร

รดากรณ^๕

ราก เห่ง มนุษย์

เรื่อง : รดากรณ์ ทองวิไล

วรรณกรรมเยาวชน แนวแฟนตาซี สำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธัญญา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว่

อ. ดร. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน

ช่องทางติดต่อ

เบอร์โทรศัพท์ : ๐๘๖-๑๐๑-๗๔๖๔

อีเมล : radagift.01@gmail.com

เขวากันว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่รู้จักใช้เหตุผล
ทว่าบ่อยครั้งมนุษย์ก็ไม่ได้ใช้เหตุผลเหล่านั้น

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับนักเรียน
ปีการศึกษา 2568

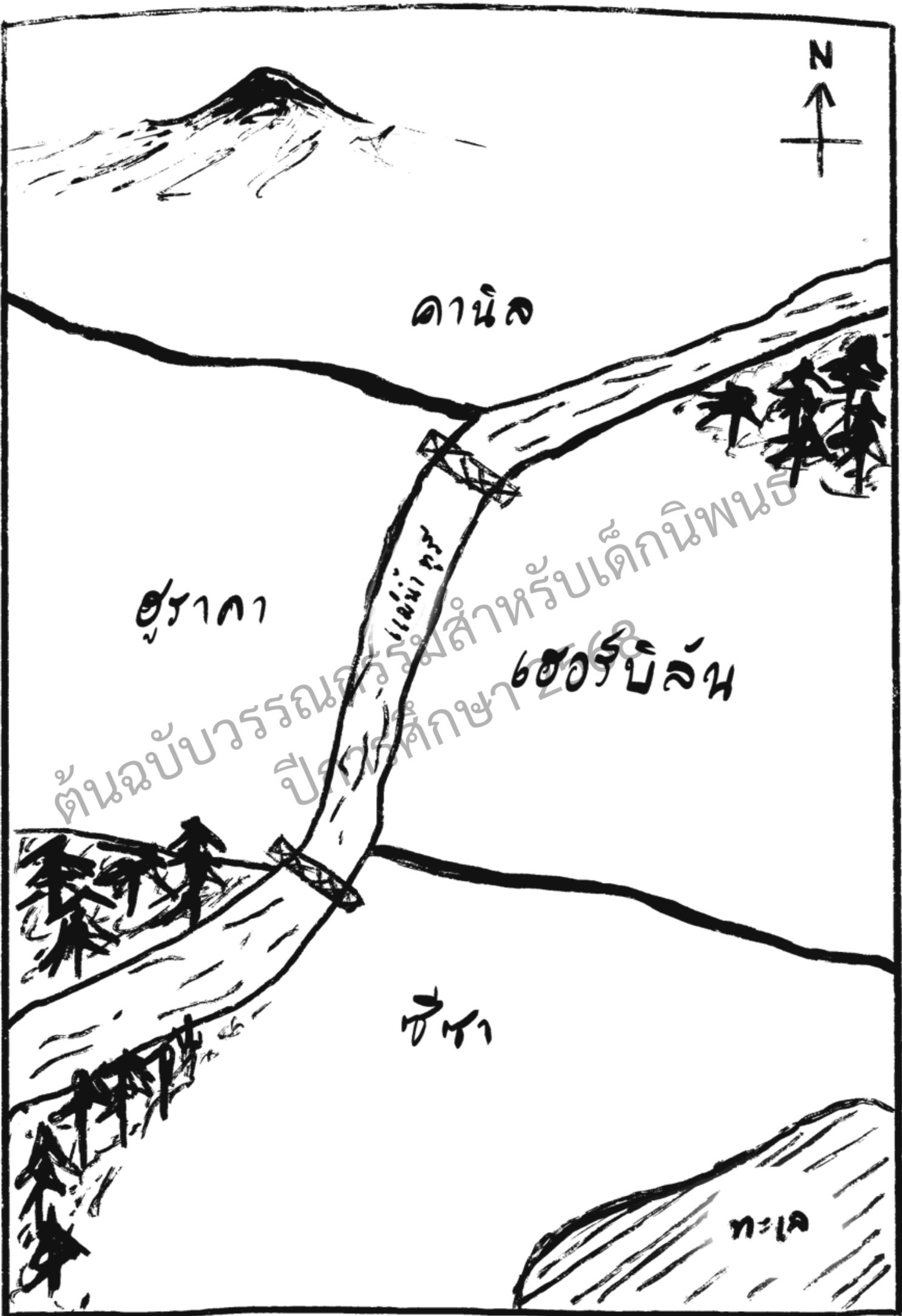
ดำนีล

สุรাকা

๖๕๐ ไร่

ชีนา

ทะเล

อาร์มภพ

คำคืนแห่งจันทร์สว่างไสว สายลมหอบพัดกลิ่น
หอมของดอกไม้ป่า เคล้ากลิ่นดินชื้นแฉะหลังฝนซา บ้านหลัง
หนึ่งตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้าอบอุ่นไปด้วยแสงสี
นวลของโคมไฟ แว่วเสียงหัวเราะแสนสุขของคนในบ้าน
จนกระทั่งเสียงฝีเท้าแปลกหน้าปลุกเตือนให้เจ้าสุนัขชน
น้ำตาลตัวใหญ่ซึ่งนอนหมอบแทบเท้าเจ้าของหุ้ต้ง เบิกตา
กว้างจับพลัน

“โฮ่ง!” มันส่งเสียงเห่า หางตั้งตรงไร้ความเป็นมิตร
เตือนให้เจ้าของทั้งสองรู้ว่าบ้านทางไกลผู้คนหลังนี้มีแขก
แปลกหน้ามาเยือนในยามวิกาล

“มีคนมาเผลอ” ภูมิพืมพำขณะหันไปมองประตูหน้าบ้าน ดวงตาสีทับทิมคู่สวยอันเป็นที่มาของชื่อเบิกกว้างด้วยความแปลกใจระคนสงสัย มนุษย์สัตว์กินพืชสายพันธุ์กระรอกเช่นเธอนั้นตื่นกลัวง่ายตามสัญชาตญาณของสัตว์พันธุ์เล็ก ทำให้ชนนุ่มีสีขาวตามตัวพองฟู พวงหางที่โผล่พ้นชุดกระโปรงยาวกรอมเท้าหดเข้าหาตัว ใบหน้ากระรอกเผือกฉายแววกังวล

เวลาเกือบครึ่งคืนเช่นนี้ไม่ควรมึใครมาเยือน แต่กระนั้นเสียงกริ่งประตูในวินาทีต่อมาทำให้ความคิดเช่นนั้นมลายสิ้น

กริ่ง

“ใครมานะ” คราวนี้เสียงกริ่งประตูทำให้คนที่ง่วนอยู่กับการทำอาหารชะงักหน้าออกมาจากประตูครัว พลันร่างระหงของมนุษย์สัตว์กินเนื้อสายพันธุ์สิงโตก็ก้าวออกมา พลังถอดผ้ากันเปื้อนสีชมพูลายดอกพาดบนเก้าอี้ข้างโต๊ะกินข้าวที่ภูมินั่งอยู่

ขณะเดินผ่านทาโร-เจ้าสุนัขตัวโต โนเอลก็ก้มลงลูบ
ขนปลอบมัน เจ้าทาโรครางอ่อน ญิบหน้ากับมือเจ้าของแล้ว
ยอมนอนลงแต่โดยดี ถึงกระนั้นสายตาก็ยังคงจับจ้องไปยัง
ประตูหน้าบ้าน

โอบหน้าสิงโตของโนเอลฉายแววสงสัย ขณะเดินไป
ทางประตูหน้าบ้าน

“โนเอล ระวังด้วย” รูบี้ทักเมื่อรู้สึกกังวลอย่างบอก
ไม่ถูก

โนเอลพยักหน้ารับความหวังดีจากคนรัก เธอเดินไป
หยุดยืนหน้าประตูไม้ เอื้อมมือจับลูกบิดประตูทองเหลืองเย็น
เฉียบ แล้วมองลอดผ่านช่องตาแมว จับพลันดวงตาคู่โตก็
เบิกกว้างแล้วหรือลงอย่างระแวง มือเรียวกะชากประตูเปิด
ผาง

เสียงดังของสายลมเย็นหวีดหวิวและเสียงเซ็งแซ่ของ
แมลงกลางคืนกระทบโสตประสาททันที ข้างนอกไม่มีใครอยู่
ลานหญ้าหน้าบ้านโล่งกว้างสุดลูกหูลูกตา แต่คืนนี้มีสิ่ง

แปลกลอมคือบนระเบียงหน้าประตูบ้านมีตะกร้าหวายใบ
ใหญ่วางอยู่

โนเอลรีบเดินไปดูในตะกร้าก็เห็น...เด็กทารกวาง
เกลี้ยงเกลา หัวทั้งตัวไร้นขน หลับตาพริ้มอยู่ในชุดผ้าฝ้ายอัน
หนาและอบอุ่น ข้างตัวมีซองจดหมายสีขาวเสียบอยู่

ลูกมนุษย์....ใครเอาเด็กมาทิ้งไว้ที่นี่

โนเอลรีบกวาดตามองทางซ้ายทางขวาอย่างละเอียด
และระแวงระวัง เธอเขม่นมองจนแน่ใจว่านอกบ้านยามนี้ไร
เงาคนจริง ๆ เธอจึงกมหยิบจดหมายข้างกายเด็กน้อยขึ้นมา
พินิจดู เมื่อเห็นชื่อบนซองจดหมายดวงตาลั้ตัวกินเนื้อของเธอ
เธอปล้นเบิกกว้าง

เจน

บทที่หนึ่ง

สงครามระหว่างเผ่าเมื่อพันปีก่อน ทำให้มนุษย์แบ่ง
ดินแดนออกเป็นสามดินแดนตามแต่ละเผ่าพันธุ์ ได้แก่
ดินแดนสุราคาของเผ่ามนุษย์ ดินแดนคานิลของเผ่ามนุษย์
สัตว์กินเนื้อ และดินแดนเฮอว์บิลันของเผ่ามนุษย์สัตว์กินพืช
มนุษย์ทั้งสามเผ่านี้มีลักษณะที่ปรากฏแตกต่างกัน
เผ่ามนุษย์มีลำตัวเกลี้ยงเกลาไร้ขน เว้นแต่ตามศีรษะมีขนที่
เรียกว่าผมปกคลุมทั่วทั้งกะโหลก เผ่ามนุษย์สัตว์กินเนื้อมี
ใบหน้า และลำตัวเหมือนสัตว์กินเนื้อแต่ละสายพันธุ์
ตัวอย่างเช่น มนุษย์สัตว์กินเนื้อสายพันธุ์สิงโตก็จะมีใบหน้า
และลำตัวปกคลุมด้วยขนสั้นละเอียดสีน้ำตาลอ่อน มีใบหู
กลมเล็กปกคลุมด้วยขน ตา จมูก ปากเช่นเดียวกับสิงโต
รวมทั้งฟันแหลมคมที่มีไว้กัดกระชากเหยื่อ ในเพศชายก็จะมี

แพ่งคอสีน้ำตาล ส่วนเผ่าสัตว์กินพืชก็มีลักษณะทำนองเดียวกัน อย่างมนุษย์สัตว์กินพืชสายพันธุ์กระต่ายก็จะมีขนละเอียดปกคลุมทั่วผิวหนัง ใบหูเรียวยาว ลักษณะอวัยวะบนใบหน้าเหมือนกระต่าย แต่ถึงแม้เผ่ามนุษย์ทั้งสามจะมีลักษณะที่แตกต่างกันแต่เมื่อเป็นมนุษย์ ทุกเผ่าล้วนยืนเดินด้วยสองขา มีสองแขนสองมือ พูดจาภาษาเดียวกัน และมีอารยธรรมที่มาจากต้นกำเนิดเดียวกัน

ความแตกต่างของมนุษย์แต่ละเผ่าตามลักษณะภายนอกนี้เองเป็นสาเหตุของการเลือกปฏิบัติในอดีต เผ่ามนุษย์มักมีความคิดว่าพวกเผ่ามนุษย์สัตว์นั้นยังคงมีความเป็นสัตว์อยู่ทำให้มองเผ่ามนุษย์สัตว์ว่าป่าเถื่อน ไม่ฉลาดเท่าเผ่ามนุษย์ ทำให้ไม่มีสิทธิมีเสียงเท่ากับเผ่ามนุษย์

ในอดีตก่อนเกิดสงครามระหว่างเผ่า เผ่ามนุษย์กดขี่ข่มเหงเผ่าพันธุ์มนุษย์สัตว์ ปฏิบัติเหมือนพวกเขาเป็นทาสงานใช้แรงงาน งานที่ต้องใช้กำลังกาย งานเกษตรกรรม และการปลูกสร้างทั้งหลายล้วนเป็นงานที่ถูกละเลยว่าเป็นของพวก

ตรวจทานอย่างมนุษย์สัตว์ ส่วนมนุษย์สัตว์กินเนื้อกับมนุษย์
สัตว์กินพืชก็ไม่ค่อยจะลงรอยกันด้วยความที่อีกเผ่าพันธุ์เป็น
เหยื่อ อีกเผ่าพันธุ์เป็นผู้ล่า สัญชาตญาณทำให้มนุษย์สัตว์กิน
พืชมักดูเหมือนอ่อนแอกว่ามนุษย์สัตว์กินเนื้อ จุบรวมที่พวก
เขามีเหมือนกันคือการถูกเผ่ามนุษย์ปฏิบัติเหมือนพวกเขา
เป็นทาส จนกระทั่งพวกผู้นำของเผ่ามนุษย์สัตว์ทั้งสองเผ่า
ทนไม่ไหว ปลุกกระดมให้สมาชิกของเผ่าปฏิวัติ มนุษย์สัตว์ก็
เป็นมนุษย์เหมือนกันไม่ควรถูกกดขี่เยี่ยงทาส

ความขัดแย้งที่สั่งสมมานานเหล่านี้เกิดการปะทุขึ้น
จนกลายเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามระหว่างเผ่าพันธุ์ มนุษย์
มองพวกที่มีลักษณะต่างกันเป็นศัตรู ผู้คนล้มตายมากมาย
เกิดความอดอยากทั่วดินแดน จนกระทั่งพวกผู้นำของแต่ละ
เผ่าพันธุ์สามารถทำข้อตกลงเพื่อยุติสงครามลงได้โดยมี
เงื่อนไขว่าเผ่ามนุษย์ต้องแบ่งดินแดนให้กับเผ่ามนุษย์สัตว์กิน
พืช และเผ่ามนุษย์สัตว์กินเนื้อ ผู้นำของเผ่ามนุษย์ใน
ขณะนั้นแม้จะเกลียดชังเผ่ามนุษย์สัตว์แต่ก็ยอมทำข้อตกลง

เพราะผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก บ้านเมืองเสียหายหนัก จึงตัดสินใจแบ่งดินแดนทางทิศเหนือให้เผ่ามนุษย์สัตว์กินเนื้อ ทิศตะวันออกเป็นดินแดนของเผ่าสัตว์กินพืช ส่วนทิศตะวันตกเป็นดินแดนของเผ่ามนุษย์เช่นเดิม

ดินแดนสุราคาของเผ่ามนุษย์ ดินแดนคานิลของเผ่ามนุษย์สัตว์กินเนื้อ และดินแดนเฮอร์บีลันของเผ่ามนุษย์สัตว์กินพืชจึงได้ถือกำเนิดขึ้น โดยหลังจากสงครามจบลง มนุษย์แต่ละเผ่าพันธุ์ก็ใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนของตัวเอง และหลีกเลี่ยงที่จะข้องเกี่ยวกับ ส่วนทิศใต้ซึ่งเคยเป็นดินแดนว่างเปล่าไร้ผู้จับจอง ระหว่างสงครามก็มีผู้คนจำนวนหนึ่งที่ลี้ภัยมาถึงดินแดนรกร้างแห่งนี้ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นมนุษย์ที่มีสมาชิกในครอบครัวเป็นคนละเผ่าทำให้พวกเขาไม่สามารถเข้าไปอยู่อาศัยในดินแดนของเผ่าไหนได้เลยเพราะแต่ละดินแดนไม่อนุญาตให้สมาชิกของมนุษย์เผ่าอื่นอาศัยอยู่ร่วมกัน ทำให้เมื่อสงครามสิ้นสุดลงพวกเขาจึงตัดสินใจตั้งรกรากที่ดินแดนทางทิศใต้ ดินแดนแห่งนี้มีสภาพอากาศร้อน

ขึ้นตลอดทั้งปี บริเวณใต้สุดติดทะเล มีภูเขาสูงล้อมรอบ
อาณาเขตทางทิศเหนือ มีพื้นที่ราบเหมาะแก่การเพาะปลูก
แผ่นดินนี้จึงเปรียบเสมือนขุมทรัพย์ ไม่ว่าจะเป็นด้าน
เกษตรกรรมหรือการประมง ทำให้ในเวลาต่อมาผู้คนจากอีก
สามเผ่าที่มีแนวคิดแตกต่างจากคนส่วนใหญ่ในเผ่าเรื่องการ
อยู่รวมกันกับคนเผ่าอื่นได้อพยพมาตั้งรกรากในดินแดนแห่งนี้
นี้มาขึ้นเรื่อย ๆ ดินแดนแห่งนี้จึงถูกเรียกขานในระยะแรกว่า
เป็นดินแดนอิสระ แต่ในเวลาต่อมาเมื่อมีการก่อตั้งดินแดน
อย่างเป็นทางการจึงได้ชื่อว่า *ดินแดนซีธา*

หลังจากสงครามจบลงเวลาล่วงเลยนับหลายร้อยปี
มนุษย์แต่ละเผ่าเริ่มมีการติดต่อกันมากขึ้นจากเหตุผลด้าน
เศรษฐกิจ ผู้นำของแต่ละดินแดนมีความคิดที่จะพัฒนา
บ้านเมือง และหารายได้จากการติดต่อค้าขายกับดินแดนอื่น
ทำให้มีการตัดสินใจเปิดดินแดนเกิดขึ้นเมื่อร้อยปีก่อน มีการ
ทำข้อตกลงต่าง ๆ ร่วมกัน ถึงอย่างนั้นอคติความเกลียดชัง
การเลือกปฏิบัติต่อมนุษย์ที่มีความแตกต่างซึ่งถูกหล่อหลอม

มาอย่างยาวนานก็ไม่สามารถละลายไปได้หมดสิ้น รวากับรอย
 รวบนแก้วที่ไม่อาจสมานกันได้อย่างแนบเนียน แต่จากหน้า
 เมื่ออยู่บนพื้นฐานของคำว่าผลประโยชน์ทำให้อคติถูก
 ชุกซ่อนไว้ไม่สามารถเปิดเผยออกมาอย่างโจ่งแจ้ง

ถึงแม้แดนชีซาจะเป็นดินแดนที่ก่อตั้งหลังสุดแต่ก็
 เป็นดินแดนที่มีการผสมผสานวัฒนธรรม ผู้คน จากหลาย
 เผ่าพันธุ์เข้าด้วยกัน หลังจากเปิดดินแดนผู้คนจึงโยกย้ายมา
 หาที่ทางทำมาหากินมากขึ้นจากภูมิภาคที่อยู่ติดทะเล
 ป่าเขา และที่ราบ รวมทั้งสภาพอากาศร้อนชื้นที่เหมาะสมกับการ
 เพาะปลูกพืชพันธุ์ได้หลากหลาย

ครอบครัวของคาราเป็นหนึ่งในครอบครัวที่ย้ายมา
 ตั้งรกรากอยู่ที่ดินแดนชีซาเมื่อสิบกว่าปีก่อน ครอบครัวของ
 เธอประกอบด้วย โนเอล มนุษย์เผ่าสัตว์กินเนื้อสายพันธุ์
 สิงโตเพศหญิง รูบี มนุษย์เผ่าสัตว์กินพืชสายพันธุ์กระรอก
 เพศหญิงซึ่งเป็นคู่รักกัน คาร่า เด็กหญิงเผ่ามนุษย์ซึ่งเป็นลูก
 สาวที่เธอทั้งสองรับไว้เลี้ยงดู และ ทาโร สุนัขพันธุ์ผสมตัว

ใหญ่ การเป็นครอบครัวผสมผสานมนุษย์ทั้งสามเผ่าพันธุ์ซึ่งแตกต่างกันนี้ ทำให้ไม่ว่าครอบครัวเธอย้ายไปอยู่ที่ใดก็ล้วนถูกชาวเมืองในดินแดนแต่ละแห่งมองเป็นพวกแปลกประหลาด แม้แต่ญาติพี่น้องของทั้งสองฝั่งก็มองว่า มนุษย์เผ่าสัตว์กินพืชกับมนุษย์เผ่าสัตว์กินเนื้อจะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร แถมยังมีตัวการเป็นลูกเผ่ามนุษย์อีก

โนเอลจึงตัดสินใจตัดขาดจากญาติพี่น้องเผ่าพันธุ์ของเธอแล้วย้ายครอบครัวเล็กๆ มายังแดนอิสระเพื่อไม่ให้ครอบครัวถูกครหาหรือเผชิญคำดูถูกเพราะความแตกต่างของพวกเขา

“สายแล้ว สายแล้ว”

มีเสียงฝีเท้าดังตึงตังลงมาจากบันไดที่อยู่ทางทิศเหนือของโถงกลางบ้านอย่างเร่งรีบ แล้วก็พลันปรากฏร่างของสาวน้อยวัยสิบสี่ตรงชานบันได จากนั้นก็มีเสียงหวานปนดุตั้งแหวกอากาศมากระทบโสตประสาทของเธอ

“คารา แม่บอกก็ครั้งแล้วอย่าวิ่งลงบันได” โนเอล
ดูออกมาจากห้องครัวซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายของโถงกลางบ้าน

“ขอโทษค่ะ” ปากคาราพูดแต่ใบหน้าไร้แววสำนึก
ผิด ดวงตาสีผลมะกอกเหลือบมองนาฬิกาแขวนผนังที่กำลัง
บอกเธอว่าอีกไม่ถึงสิบห้านาทีคาบเรียนแรกของวันจะเริ่มแล้ว

“จะไม่ทันแล้ว” เธอว่าพลางรีบซอຍเท้าไปทางประตู
หน้าบ้าน มือก็คว้าหีบรองเท้าผ้าใบคู่โปรดบนชั้นข้างประตู
มาวางเปลี่ยนสลับกับรองเท้าแบบสวมในบ้าน

“ไม่กินอาหารเชาก่อนล่ะจะ” ฐึบี่เอ่ยถามขณะเดินมา
จากห้องกินข้าวซึ่งอยู่บริเวณเดียวกับห้องครัวทางซ้ายมือของ
โถงกลางบ้าน ลูกสาวเฒ่ามนุษย์ของเธอรีบเสีຍจนผมสี
ช็อกโกแลตพันกันยุ่งไปทั้งศีรษะ ดวงตาสีทับทิมฉายแวว
ระอา “มัดผมให้เรียบร้อยหน่อยสิลูก”

“ค่ะ คุณแม่” คารารับคำแล้วรีบรวบผมมัดเป็นข้อ
ด้วยยางมัดผมเส้นใหญ่สีคราม ระหว่างนั้นร่างสูงโปร่งของ

โนเอลเดินตามหลังรูบี้ออกมาพร้อมถือถุงผ้าใบเล็กในมือ
โนเอลตรงไปหาลูกสาววัยรุ่นที่ยืนอยู่หน้าประตูบ้าน

“แม่ทำอาหารไว้ให้แล้ว พวกไปกินที่โรงเรียนสิ”

โนเอลว่าแล้วยืนถุงผ้าใส่กล่องอาหารให้ “ทำไมวันนี้ตื่นสาย
ขนาดนี้ล่ะ”

“ลืมตั้งนาฬิกาปลุกนะคะ” คาร่าตอบ จะบอกไม่ได้
หรอกว่าเธออ่านนิยายเล่มใหม่ที่เพิ่งได้มาจากลิ้มนอน เธอ
ยิ้มขอโทษแม่ในใจแต่ใบหน้ายิ้มรับ รับถุงผ้าที่ยืนมาพาลาง
เอ่ยขอบคุณ

“ไปก่อนนะคะ คุณแม่ คุณम्म” สาวน้อยบอกลา
คุณแม่ โนเอลและ คุณम्म รูบี้แล้วรีบเปิดประตูเดินตรงไปที่
จักรยานสีฟ้าคันโปรดที่ไข่ไปโรงเรียนทุกวัน

โชคดีที่ระยะทางจากบ้านไปโรงเรียนไม่ไกลนัก
ปกติการใช้เวลาขี่จักรยานไม่ถึงสิบนาที แต่ถ้าวินไหนรีบเร่ง
เธอขี่เร็วจ๊ากใช้เวลาแค่ห้านาทีเท่านั้น บ้านหลังนี้ครอบครัว
ของคาร่าย้ายมาอยู่ได้ห้าปีแล้ว ตั้งแต่คุณแม่โนเอลย้าย

สำนักงานมาตั้งอยู่ในเมือง เมื่อก่อนครอบครัวของเธออาศัย
อยู่แถวชานเมืองของแดนซีซา ซึ่งค่อนข้างไกลกับดินแดน
เฮอรับลันของมนุษย์เผ่าลัทธิกินพีช ข้อดีของบ้านเก่าคือเว้น
ระยะห่างไกลจากเพื่อนบ้านมาไซ ทั้งยังมีบริเวณรอบบ้าน
กว้างขวางเป็นพื้นที่ทำกิจกรรมครอบครัว แต่ข้อเสียคืออยู่
ห่างไกลโรงเรียนมาก โนเอลจึงตัดสินใจย้ายเข้ามาอยู่ใน
เมือง ลูกสาวจะได้ไม่ต้องตื่นแต่เช้าตรู่ไปโรงเรียนจนต้องไป
งีบหลับในห้องเรียนบ่อย ๆ

การคิดว่าบ้านปัจจุบันหลังนี้แม่จะหลังเล็กกะทัดรัด
และต้องแบ่งใช้ร่วมกับเพื่อนบ้าน แต่ก็ดีที่เป็นบ้านเดี่ยว
แถมเพื่อนบ้านหลังฝั่งซ้ายมืออย่างคุณนายฟีก มนุษย์เผ่า
ลัทธิกินพีชสายพันธุ์หมูยังใจดีชอบทำขนมอร่อย ๆ มาให้ชิม
และไม่เคยรังเกียจการที่มีแม่สองคนแถมยังต่างเผ่าพันธุ์กัน
ไม่เหมือนเพื่อนบ้านละแวกบ้านหลังเก่าที่ล้วนพากัน
หลีกเลียงครอบครัวของเธอราวกับเป็นตัวเชื้อโรค

อีกอย่างคุณนายพิกยังเลี้ยงสุนัขตัวหนึ่งเหมือนบ้าน
เธอ ทำให้หาโรสุนัขของครอบครัวเธอมีเพื่อนเล่นด้วย

“ขี้จักรยานระว่างนะ” รูบี้ร้องบอกขณะออกมาขึ้นส่ง
ที่หน้าประตูบ้าน

“คะ”

เสียงตะโกนรับแว่วห่างไปตามร่างของสาวน้อยบน
จักรยานที่ค่อย ๆ เล็กลงจนลับสายตา รูบี้เดินกลับเข้าไปใน
บ้าน เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่จนโนเอลเอ่ยทักว่า

“ไม่สบายใจหรือ”

รูบี้พยักหน้า “จำเมื่อปีก่อนไม่ได้หรอก ที่ลูกรีบร้อน
ไปโรงเรียนแบบนี้ แล้วครูโทรมาบอกว่าจักรยานลมนะ”

โนเอลยิ้มอย่างอ่อนใจ “นั่นมันตอนลูกอายุแค่สิบ
ขวบ ตอนนั้นลูกยังไม่ชินทางแถวนี้ ตอนนั้นลูกสิบสี่แล้วนะ”

“จะสิบหรือสิบสี่ ฉันก็เป็นห่วงลูก” รูบี้บ่น เธอนึก
ย้อนถึงเหตุการณ์สมัยเพิ่งย้ายมาอยู่แถวนี้ใหม่ ๆ ตอนนั้น
อะไรก็ยังไม่เข้าใจที่เข้าทาง เธอกับโนเอลต้องจัดการทั้งเรื่องการ

จัดบ้าน และการตั้งสำนักงานจนหัวหมุน วันหนึ่งคาร่าจึง
เสนอว่าเธออยากขี่จักรยานไปโรงเรียนเองเพราะระยะทางไม่
ไกลเลย รู็จำได้ว่าเธอเป็นคนออกปากอนุญาตเองเพราะรู้ว่
การขี่จักรยานคล่องมาก และช่วงนั้นเธอกับโนแอลไม่มีเวลา
ขับรถไปส่งคาร่าเลย แต่แล้วเพียงครึ่งชั่วโมงต่อมาพวกเธอก็
ได้รับโทรศัพท์จากครูประจำชั้นห้องของคาร่า แจ้งว่าจักรยาน
ล้ม เพราะคาร่าขี่เร็วเกินไปจนชนกระถางต้นไม้หน้าประตู
โรงเรียน วันนั้นพวกเธอทั้งสองรอนใจมากหวังลูกสาวว่าจะ
เจ็บหนัก ถึงสุดท้ายคาร่าจะแค่เป็นแผลถลอก และฟกช้ำ
เล็กน้อยตามแขนขา แต่รู็ก็เจ็บปวดใจจนเธอต้องขับรถไป
รับส่งลูกที่โรงเรียนด้วยตัวเองตลอดทั้งเทอม

“ไม่มีอะไรหรอก” โนแอลพูดพลอบ “สี่ปีมานี้ไม่เคย
เกิดอะไรขึ้นเลยนี่ เพิ่งเปิดเทอมวันแรกเองจะมีอะไรเกิดขึ้น
ได้ยังไง”

“วันนั้นที่ล้มก็คือเปิดเทอมวันแรก”

“รูบี” โนเอลจับไหล่ของรูบีให้หันมามองหน้าเธอแล้ว
พูดชัด ๆ ว่า “อย่า คิด มาก”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความกังวลของรูบี อาคารพวันเปิด
เทอมที่ใคร ๆ ก็ลั่นเร่รืบ หรือเป็นเพราะความโชคร้ายของ
สาวน้อยที่แอบอ่านนิยายจนไม่ได้หลับไม่ได้นอนกันแน่

แต่ ณ มุมหนึ่งของตรอกเล็ก ๆ อันเป็นทางลัดไป
โรงเรียนซึ่งปกติจะโล่งตลอดทาง ลู ๆ กลับมีจักรยานคัน
หนึ่งของสาวน้อยแปลกหน้าคนหนึ่งขี่สวนทางมาอย่างรวดเร็ว
จนปะทะกับคาราอย่างจัง

เอี้ยดดด

“ระวัง!”

“โอ้ย!”

โครม

บทที่สอง

ช่วยแล้ว เปิดเทอมวันแรกก็เกิดเรื่องขึ้นจนได้

คารามั่นใจในทักษะการขี่จักรยานของตัวเองมาก
มากจนถึงขนาดที่ว่าบางครั้งก็สนุกปล่อยมือจากแฮนด์
จักรยานก็ยังสามารถทรงตัวอยู่ได้ แต่ความที่มั่นใจเกินไป
บวกกับความประมาททำให้เผลอนึกไม่ถึงว่าทางลัดที่มักสร้าง
ผู้คนแห่งนี้จะมีจักรยานอีกคันที่สวนมาจากฝั่งตรงข้ามเพื่อใช้
ตรอกนี้เป็นทางลัดไปโรงเรียนเหมือนกันกับเธอ จนเกิด
เหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นในเช้าวันเปิดเทอมวันแรกของชั้น
มัธยมศึกษาปีที่สามของคารา

จักรยานที่บรรทุกเด็กหญิงแปลกหน้าที่คาราไม่เคย
พบเจอมาบรรจบกันตรงต้นตรอกทางลัดไปโรงเรียนอย่าง
กะทันหัน คาราที่เคยมีประสบการณ์ในอดีตเหตุที่จักรยาน

ชนกระถางต้นไม้ได้ใช้สัญชาตญาณการเอาตัวรอดโดยบีบ
เบรกของจักรยานจนได้ยินเสียงเสียดสีระหว่างเบรกกับล้อดัง
เอี๊ยด พร้อมกันนั้นก็ใช้เท้ายันพื้นชะลอความเร็วเพื่อทรงตัว
พวงจักรยาน ปากก็ร้องตะโกนว่า

“ระวัง!”

คาราโหล่งอกเมื่อจักรยานหยุดลงก่อนที่จะปะทะกับ
อีกฝ่าย และทรงตัวยืนตรงพวงจักรยานคันโปรดไว้อย่าง
ไรรอยขีดข่วน แต่ดูเหมือนจักรยานของเด็กสาวแปลกหน้าจะ
ไม่ได้มีชะตากรรมเดียวกันกับจักรยานของเธอ วินาทีต่อมา
จักรยานสีครีมคันนั้นได้ล้มนอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้นถนนส่วน
เจ้าของของมันก็ล้มจำเอยข้างกัน

เมื่อเห็นดังนั้นใจของคาราก็แทบวิ่งไปอยู่ที่ตาตุ่ม
พร้อมกับความรู้สึกผิดที่ตื้นขึ้นมานอก เด็กสาวจึงรีบยก
ขาตั้งจักรยานลงแล้วรีบวิ่งไปหาร่างของสาวน้อยแปลกหน้า

“เธอเป็นอะไรมัย”

การย้ายตัวลงให้สายตาอยู่ในระดับเดียวกับอีกฝ่าย
 เด็กสาวแปลกหน้าคนนี้มีรูปร่างใกล้เคียงกับเธอ และ
 ลักษณะภายนอกบ่งบอกชัดเจนว่ามีสายเลือดของเผ่ามนุษย์
 เช่นเดียวกับคารา นั่นก็คือลำตัวไร้ขนปกคลุมมีเพียงเส้นผม
 สีขาวหยักศกประปราย ดวงตาสีเหลืองซีด ริมฝีปากที่เม้มแน่น
 กลั่นความเจ็บปวด แต่ใบหูกลับมีลักษณะรีแหลมปกคลุม
 ด้วยขนสีขาวละเอียดของแกะบนศีรษะแทนที่ใบหูสีเนื้อของ
 มนุษย์ที่อยู่ข้างใบหน้า ซึ่งเป็นลักษณะบ่งบอกว่าเด็กสาว
 แปลกหน้าคนนี้เป็นลูกครึ่งเผ่ามนุษย์กับเผ่ามนุษย์สัตว์กิน
 พืชสายพันธุ์แกะ ลูกครึ่งเช่นเด็กสาวคนนี้อาจยากพอ ๆ
 กับการหาไข่มุกรูปร่างสมบูรณ์ในเปลือกหอยตามธรรมชาติ
 แม้ว่าจะเป็นในดินแดนซีซาก็ตาม สาเหตุเป็นเพราะค่านิยม
 การแต่งงานส่วนใหญ่ที่มักจะแต่งงานกับมนุษย์เผ่าเดียวกัน
 มากกว่าคนต่างเผ่า แต่ก็ไม่ใช่จะไม่มีเลย เพื่อนร่วมห้อง
 ของคาราที่ชื่อยูกิก็เป็นลูกครึ่งมนุษย์สัตว์กินเนื้อสายพันธุ์
 จิ้งจอกกับมนุษย์สัตว์กินพืชสายพันธุ์กวางทำให้กลายเป็น

จึงจอกที่มีเขากวาง แต่กับลูกครึ่งเผ่ามนุษย์กับเผ่ามนุษย์
สัตว์กินพืชสายพันธุ์เกะนั้นคารากก็เพิ่งเคยพบเป็นครั้งแรกนี้
แหละ

คราวนี้นอกจากความรู้สึกร้อนใจ และรู้สึกผิดก็ได้มี
ความตื่นเต้นเล็ก ๆ แทรกเข้ามาด้วย

“ฉันไม่เป็นไร” เด็กสาวลูกครึ่งตอบแต่สีหน้า
เจ็บปวดกลับปกปิดไว้มิด

เมื่อสังเกตเห็นดังนั้นคารากก็พยายามกวาดตามองหา
บาดแผลของอีกฝ่ายก่อนจะเห็นว่าฝ่ามือซ้ายของเด็กสาว
แปลกหน้าถลอกเป็นแผลเพราะใช้ยันตัวรับน้ำหนักตอน
จักรยานล้มเมื่อครู โชคดีที่ภายนอกर्मผ้าไม่มีแผลอื่นอีก
เพราะก่อนหน้านี้จักรยานจะล้มลงเด็กสาวได้ชะลอความเร็ว
ลงแล้วเพียงแต่ไม่สามารถรับน้ำหนักของจักรยานที่โถมมา
กะทันหันไว้ได้ทันจึงทรงตัวไม่อยู่เสียหลักล้มลง

“ขอโทษนะเป็นความผิดของฉันทเอง มาเถอะ ฉันจะ
พาไปทำแผล” คาราพูดก่อนช่วยพยุงร่างของอีกคนลุกขึ้นยืน

ดีที่ว่าพวกเธอมีขนาดตัวใกล้เคียงกันคาราจิงช่วยพยุงอีกฝ่ายได้

“ฉันต่างหากต้องขอโทษเธอ ยังไม่ชินทางแท้ ๆ แต่ดันขี่เร็ว” เด็กสาวแปลกหน้าเอ่ยอย่างรู้ตัวทั้งรู้สึกผิดทั้งเจ็บแปลที่ฝ่ามือซ้ายแต่ที่มากกว่านั้นคงเป็นความรู้สึกอับอายที่จักรยานล้มต่อหน้าคนไม่รู้จัก

“จ้ะเอาเป็นว่าผิดกับคนละครึ่งแล้วกัน” คาราสรุป “เธอยืนอยู่ตรงนี้ก็ก่อนนะเดี๋ยวฉันไปยกจักรยานขึ้นก่อน”

คาราพูดแล้วปล่อยให้เด็กสาวยืนพังกำแพงก่อนหันหลังเดินไปยกจักรยานสีครีมที่ล้มอยู่ขึ้นแล้วเข็นมาตรงหน้าเจ้าของ

“ขอบใจนะ จันเคท เพิ่งย้ายมาอยู่แถวนี้ก็เลยยังไม่ค่อยชินทางนะ” เด็กสาวแปลกหน้านามว่าเคทแนะนำตัว

“ฉันชื่อคารา อยู่แถวนี้เหมือนกันซอยถัดไปนี่เอง” คาราแนะนำตัวก่อนขี่ไปทางซ้าย

“ส่วนบ้านฉันอยู่อีกทางเลยแต่ก็ไม่ได้ไกลเหมือนกัน” เคทพูดพร้อมกับชี้ไปฝั่งตรงข้ามกับคารา “แล้วเธอกำลังจะไปโรงเรียนหรือ”

สาเหตุที่เคทถามเช่นนั้นเพราะเห็นว่าคาราเหมือนจะมีอายุไล่เลี่ยกันแถมยังสะพายกระเป๋าเป้ที่มีเข็มกลัดตราโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำเขตหนึ่งซึ่งเป็นโรงเรียนใหม่ของเธอ

“ใช่ เธอก็เหมือนกันหรือ” คาราถามอย่างแปลกใจ หรือว่าเคทเป็นนักเรียนใหม่ที่โรงเรียน

เคทยิ้มก่อนพยักหน้ารับ “ฉันเพิ่งย้ายมาใหม่นะ”

คาราตาโต แคว้นแรกก็ทำให้เพื่อนใหม่เจ็บตัวเสียแล้ว “ถ้าอย่างนั้นฉันว่าเธอไปทำแผลที่ห้องพยาบาลในโรงเรียนดีกว่า ทะลุตรอกนี้ไปแคร์รอยเมตรก็ถึงโรงเรียนแล้ว เธอเดินไหวใช่ไหม”

“ไหว” เคทตอบกลับ นอกจากบาดแผลถลอกบริเวณฝ่ามือซ้าย เธอก็ไม่ได้เจ็บปวดบริเวณอื่นอีก

คาร่าจึงอาสาเซ็นรถจักรยานสองคันของทั้งตัวเอง
 และเพื่อนใหม่แล้วเดินเป็นเพื่อนเคทไปตามถนน ตอนแรก
 เคททำท่าจะแย่งแต่ด้วยนิสัยเอาแต่ใจเล็ก ๆ ของคาร่า อะไร
 ที่เธอตัดสินใจไปแล้วก็ยากที่จะล้มเลิก สุดท้ายจึงกลายภาพ
 คนสองคนเดินมาถึงประตูโรงเรียนด้วยกัน โดยมีเด็กสาว
 ลูกครึ่งเดินสะพายกระเป๋า ล่วยเด็กสาวเผ่ามนุษย์เซ็น
 จักรยานสองคันเดินเคียงกันมา ก่อนออกเข้าเรียนจะดั่งขึ้น
 เมื่อพวกเธอก็จอดจักรยานเสร็จแบบเฉียดฉิว คาร่าจึงรีบ
 พาเคทไปส่งที่ห้องพยาบาลก่อนเธอจะถูกครูพยาบาลไล่กลับ
 ห้องเรียน คาร่าจึงจำต้องบอกลาเพื่อนใหม่ ปล่อยให้เคทอยู่
 ในความดูแลของคุณครูแล้วรีบหันหลังวิ่งไปที่ห้องเรียน
 ก่อนที่ครูประจำชั้นจะเข้ามาในห้อง ในใจก็เกิดเสียดายเมื่อ
 นึกได้ว่าลืมถามเคทว่าเรียนอยู่ชั้นอะไร แต่ในเมื่ออยู่
 โรงเรียนเดียวกันก็คงจะได้เจอกันอีกละมั้ง คาร่าคิด

ก็ไม่ได้คิดว่าจะกลับมาเจอกันเร็วขนาดนี้

“ปีนี้ชั้นเรียนของเรามีนักเรียนใหม่เพียย้ายเข้ามา
ครูฝากทุกคนต้อนรับเพื่อนใหม่อย่างดีด้วยนะคะ เอาละ
เชิญแนะนำตัวได้เลยจ้ะ” คุณครูนาเดีย มนุษย์สัตว์กินพืช
สายพันธุ์กระต่ายพูดจบก็เปิดทางให้เพื่อนใหม่ก้าวเข้ามายืน
อยู่กลางกระดานสีขาวหน้าห้อง เพื่อนใหม่คนนี้ไม่ใช่ใครที่
ไหน เธอคือ เคท ลูกครึ่งมนุษย์กับมนุษย์สัตว์กินพืชสาย
พันธุ์แกะที่คาราเพิ่งไปส่งทำแผลที่ห้องพยาบาลเมื่อครึ่ง
ชั่วโมงก่อนในเวลานี้ฝ่ามือเล็กไร้ขนของเธอจึงมีฝ่าพั้นแผล
ประดับอยู่อย่างสะดุดตา แต่ถึงจะสะดุดตาแต่เพื่อนทั้งห้อง
กลับไม่ได้สนใจฝ่าพั้นแผลเล็กจ้อย เมื่อเทียบกับตัวตนของ
เคทในฐานะลูกครึ่งเผ่ามนุษย์กับเผ่ามนุษย์สัตว์กินพืชแสน
หายากในรอบหลายปี ทำให้ตอนนี้ทุกคนในห้องล้วนกระซิบ
กระซิบกันด้วยความสงสัยใครรู้

คาราคิดว่าหากเปลี่ยนให้เธอไปยืนในจุดเดียวกับที่
เคทยืนอยู่แล้วมองเห็นอนาคตเพื่อนร่วมชั้นเกือบสามสิบคน
กระซิบกระซาบพร้อมจ้องมองมาที่ตนด้วยสายตาสงสัยใครรู้

ราวกับมองของแปลกคงจะรู้สึกประหลาดจนเหงื่อแตก
ทว่าเคตดูเหมือนจะไม่เป็นเช่นนั้น แม้ว่าเธอจะได้รับความ
สนใจมากมายที่ไม่อาจคาดเดาเจตนา เคตก็ยังคงยืนหลังตรง
ยิ้มยิ้มอย่างมั่นใจราวกับไม่สะทกสะท้านต่อสายตาของใคร

“สวัสดีฉันชื่อเคต เป็นลูกครึ่งมนุษย์กับมนุษย์เกาะ
ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนนะ”

ไม่ห่างเหินแต่ก็ไม่ได้ดูดีสนิท เป็นระดับการแนะนำ
ตัวที่อยู่ในระดับปกติราวกับพูดเข้ามาแล้วหลายสิบลรอบ
แต่ถึงอย่างนั้นการแนะนำตัวของเคตก็ถือเป็นการยืนยันข้อ
สงสัยของทุกคนในห้องว่าเธอเป็นลูกครึ่งเผ่าไหนกันแน่

‘เพิ่งเคยเห็นลูกครึ่งเผ่ามนุษย์กับมนุษย์สัตว์ครึ่ง
แรกเลย’

‘ดูแปลกมาก บอกไม่ถูกว่าดีหรือไม่ดีกันแน่’

‘หูเกาะดูไม่เข้ากับผมแบบเผ่ามนุษย์เลยนะ’

การาเพลอชมวดคิ้วเมื่อได้ยินเสียงกระซิบกระซาบ
ของเพื่อนร่วมชั้นคนอื่นที่พาดพิงถึงเคตตั้งขึ้นหลังจากได้ฟัง

คำแนะนำตัว รูปร่างของคนอื่นใช้สิ่งทีพวกเขาสามารถตัดสินใจ
ได้หรือไม่

การยอมรับว่ารู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อยเพราะ
เหตุการณ์ในขณะนี้ทำให้เธอหนักถึงเรื่องเก่า ๆ ขึ้นมาได้
ย้อนกลับไปตอนที่เธอเพิ่งย้ายโรงเรียนมาใหม่ การาก็เคย
ได้รับความสนใจทำนองนี้เหมือนที่เคทได้รับเช่นกันเนื่องจาก
เผ่ามนุษย์น้อยคนนักที่จะใช้ชีวิตอยู่ที่ดินแดนซีซา ผู้ใหญ่เผ่า
มนุษย์พอจะพบเห็นได้อยู่บ้างแต่เด็กเผ่ามนุษย์นั้นแทบจะ
ไม่มี การ่าในจึงกลายเป็นเป้าสายตาไปช่วงหนึ่งแถมพอยังมี
คนรู้ว่าเธอมี 'แม่สองคน' การ่าก็ยังเป็นจุดสนใจมากขึ้นไป
อีก ถึงแม้ว่าผ่านไปไม่นานทุกคนจะเริ่มชินชา และไม่จ้อง
มองเธออีกต่อไปแต่การ่าก็ไม่ชอบความรู้สึกนั้นอยู่ดี

การ่ารู้ว่าเพื่อนร่วมชั้นไม่ได้มองมาด้วยเจตนาไม่ดี
แต่การรู้สึกอึดอัดกับเป็นสัตว์ในกรงให้มนุษย์ซื้อตัวเข้าชมอยู่
ช่วงหนึ่งไม่นานอภิมมัยเลยลึกลับ

ติ่ง ติ่ง

เสียงเคาะไม้บรรทัดลงกับโต๊ะไม้หน้าห้องทำให้คารา
หลุดจากภวังค์ความคิด กระซอกเธอกลับมาอยู่ในปัจจุบัน
รวมทั้งเสียงกระซิบกระซาบนำรำคาญก็เจียบลงไปด้วยเพราะ
นั่นเป็นสัญญาณเตือนของคุณครูนาเดียผู้เข้มงวด

“ถ้ามีอะไรจะคุยกันก็เอาไว้คุยหลังเลิกคาบนะ
เด็ก ๆ ” คุณครูนาเดียพูดพลางกวาดดวงตาสีน้ำตาลทองไป
ทั่วห้องก่อนหยุดลงที่ตำแหน่งโต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง

ห้องเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำเขตหนึ่ง
ไม่ได้มีขนาดใหญ่นัก เป็นห้องสี่เหลี่ยมที่สามารถตั้งโต๊ะ
นักเรียนได้ไม่เกินสามสิบตัว มีพื้นที่ว่างหน้าห้องกว้างพอ
สำหรับวางโต๊ะครูผู้สอนและกระดาน ส่วนด้านหลังห้องมีตู้
ล็อกเกอร์สองชั้นเป็นจำนวนสามสิบช่องพอดีให้นักเรียน
เก็บของใช้ส่วนตัว

โต๊ะนักเรียนแต่ละตัวถูกจัดวางเดี่ยว ๆ เป็นแถว
ตอนลึกจำนวนหกแถวทำให้แต่ละแถวมีโต๊ะห้าตัว ตำแหน่ง

โตะวางที่เดียวของห้องนี้คือโตะที่อยู่แถวที่สองจากริม
หน้าต่างตัวสุดท้าย

“เคท ไปนั่งโตะนั้นแล้วกันนะ” คุณครูนาเดียพูด

“คะ” เคทรับคำก่อนจะเดินไปที่โตะวางโตะเดียวที่
เหลืออยู่ แม้ว่าตอนนี้ใบหน้ามนุษย์ของเธอจะไม่ได้ยิ้มกว้าง
แต่ในใจของเด็กสาวก็รู้สึกราวกับทานตะวันได้รับแสงแดด
เมื่อเธอได้สบตากับคารา คนที่ไม่ได้มองเธอด้วยสายตาราว
กับเห็นของแปลกและเป็นเพื่อนใหม่ใจดีคนแรกที่เคทพบใน
เมืองนี้

ส่วนคาราก็รู้สึกประหลาดใจกับความบังเอิญนี้
เช่นกัน แต่เมื่อร่างของเพื่อนใหม่เดินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ
เธอก็ส่งยิ้มกลับไป

“ยินดีที่ได้รู้จักนะ เคท”

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันนะ คารา”

บทที่สาม

โนเอลสังเกตเห็นว่าช่วงนี้สมาชิกในครอบครัวของเธอมี
บางอย่างแตกต่างไปจากปกติ

เริ่มจากทาโรเจ้าสุนัขตัวโตที่ในปีนี้ได้เข้าสู่วัยชรา
เมื่อถึงเวลาให้อาหารเมื่ตรสเนื้อของโปรด ภายในเวลาสิบ
นาที่ทาโรมักจะกินหมดเกลี้ยงไม่เหลือ แต่ช่วงนี้มันมักจะกิน
เหลือไว้เล็กน้อยไม่ได้กินหมดรวดเดียวเหมือนทุกที

โนเอลจึงเกิดความกังวลกลัวว่าสุนัขของเธอจะป่วย
จึงได้พาทาโรไปหาสัตวแพทย์เพื่อตรวจหาสาเหตุ แต่ผลกลับ
ออกมาว่าทาโรปกติดีทุกอย่างตามประสาสุนัขอายุสิบห้าปี
ถึงอย่างนั้นโนเอลก็ยังไม่สิ้นสงสัย เธอกับรูบี้จึงเฝ้าสังเกต
อาการเจ้าทาโรทุกฝีก้าว

“โนเอล ฉันรู้แล้วว่าทาโรเป็นอะไร” บ่ายวันต่อมา รุบีวิ่งหน้าตาตื่นเข้าไปหาโนเอลที่ห้องทำงานบนชั้นสองของบ้าน ดวงตาสีฟ้าทึบประกายวาววับอย่างนึ่กสนุก วันนี้พวกเธอตัดสินใจอยู่บ้านกันทั้งสองคนเพราะกังวลเรื่องอาการผิดปกติของทาโร ส่วนการาลูกสาวของพวกเธอไปโรงเรียนตามปกติ

“ทาโรเป็นอะไร” โนเอลผลจากเอกสารเงยหน้ามองรุบี เมื่อเห็นว่าบนใบหน้ากระรอกเผือกไม่ได้ฉายแววร้อนใจ โนเอลก็เบาใจไปหนึ่งเพราะ

“มาเร็ว” รุบีวักก่อนเอื้อมควาจับข้อมือของโนเอลให้เดินตาม

ทั้งสองออกจากห้องทำงานเลี้ยวซ้ายลงบันได เดินทะลุผ่านห้องกินข้าวไปทางห้องครัวแล้วเปิดประตูหลังบ้านออกไปเจอกับสนามหญ้าขนาดใหญ่สามสิบตารางเมตร บริเวณนี้คือสวนหลังบ้านของครอบครัว ตอนย้ายเข้ามาอยู่ใหม่พื้นที่ตรงนี้มีแต่หญ้ารกชัฏตามประสาบ้านเก่าที่ไม่มีคน

อาศัยอยู่ โนเอลจึงจ้างคนมาจัดการเหล่าวัชพืชก่อนปลูก
ใหม่ทั้งหมดแล้วหาไม้พุ่มมาปลูก สำหรับเป็นพื้นที่วิ่งเล่นของ
ทาโร เมื่อกวาดตาไปก็จะมองเห็นเก้าอี้ไม้สีซีดตัวหนึ่งตั้งอยู่
ถัดไปมุมซ้ายของสวนมีพุ่มไม้ขนาดใหญ่ขึ้นอยู่ริมรั้วไม้ซึ่งมีสี
ซีดจางตามกาลเวลาจากการผจญแดดและฝน

“ตรงนั้น เห็นมั๊ย” รูบี้พูดชี้ชวนเสียงเบาแต่กลับกลบ
ความตื่นเต้นในน้ำเสียงไม่มีผิด

โนเอลชะโงกหัวสิงโตของเธอมองตามไปก็เห็นว่ามุม
หนึ่งที่ใต้พุ่มไม้ปรากฏร่างเล็กสีน้ำตาลเข้มสี่ขาแกมหัวกิน
อาหารในชามพลาสติกคุ้นตาของทาโรส่วนด้านข้างคือร่าง
ใหญ่ของเจ้าทาโรที่นอนหมอบราวกับเฝ้าเจ้าลูกสุนัขกิน
อาหารเม็ดอยู่

แอบเอาอาหารมาแบ่งให้เจ้าตัวเล็กนี่เอง

“ทาโรแบ่งอาหารมาให้เจ้าตัวเล็กนี่ทุกวันเลยเธอ”

“น่าจะเป็นอย่างนั้นนะ”

หลังจากไขปริศนาความผิดปกติของทาโร่ได้แล้ว
เมื่อคารากลับมาถึงบ้านในตอนเย็น สาวน้อยก็ได้พบเจ้าสี่ขา
หนึ่งตัวใหญ่หนึ่งตัวเล็กก้มหัวกินอาหารเสียจนหัวจุ่มซาม
อาหารข้างกันในบริเวณห้องกินข้าวถัดจากโต๊ะกินข้าวของ
ครอบครัว

ครอบครัวเล็ก ๆ ของคาราจึงได้ต้อนรับสมาชิกใหม่
เป็นลูกสุนัขขนสีน้ำตาลชื่อว่า ช็อกโก ซึ่งตั้งตามชื่อโปรด
ของคารา

เรื่องของทาโร่เป็นอันจบไปคราวนี้มาดูในส่วนของ
สมาชิกครอบครัวอีกคนอย่างคาราซึ่งตั้งแต่เปิดเทอมมาสอง
สัปดาห์ โนเอลก็สังเกตเห็นว่าลูกสาวเผ่ามนุษย์ที่เคยเลิกเรียน
แล้วตรงกลับบ้านทันทีนั้นกลับบ้านช้ากว่าเดิมหนึ่งชั่วโมง

ในเย็นวันศุกร์ขณะที่รูบือบคุกกี้ช็อกโกแลตอยู่ใน
ครัว คารากำลังเล่นกับช็อกโกบนพื้นพรมหน้าโซฟาหนังฟอก
สีน้ำตาลตัวยาวในห้องนั่งเล่น ส่วนโนเอลซึ่งนั่งอยู่บนโซฟา

เดี่ยวอีกตัวขณะดูรายการตลกบนโทรทัศน์นั้นก็เอ่ยมขึ้น
“คารา ทำไมช่วงนี้ลูกกลับบ้านช้ากว่าเดิมละ”

คาราชะงักก่อนหันมองคุณแม่สิ่งโตที่สายต่ายังคง
มองโทรทัศน์อยู่เช่นเดิมราวกับว่าเมื่อครูไม่ได้เป็นฝ่ายเปิด
ปากถาม

“อยู่ทำการบ้านที่ห้องสมุดคะ” คาราตอบ

หลังจากที่คาราได้พบกับเคทก็ราวกับว่าเธอได้พบ
กับเพื่อนที่สนิทใจได้เป็นครั้งแรก อาจเพราะทั้งคู่มีรูปร่างเช่น
แผ่นมนุษย์เหมือนกัน นิสัยช่างพูดของเคท หรือบางที่คารา
อาจมองเห็นเงาของตัวเองซ้อนทับกับเคท อย่างที่มีคำกล่าว
ว่าคนประเภทเดียวกันมักถูกดึงดูดเข้าหากันทำให้ราวกับว่า
พวกเธอรู้จักกันมานานทั้งที่เพิ่งเจอกันเพียงสองสัปดาห์
เท่านั้น

คารามักจะอยู่เล่นกับเคทที่สวนสาธารณะบ้างหรือทำ
การบ้านหลังเลิกเรียนที่ห้องสมุดบ้าง เพราะพ่อของเคทเลิก

งานหาโหม่งเย็นทำให้เถาคเทกกลับบ้านไปก็ต้องอยู่คนเดียวหนึ่ง
ชั่วโมง คาราที่ทราบดังนั้นจึงเอ่ยปากว่าจะอยู่เป็นเพื่อนเคท

คาราลังเลเล็กน้อยว่าควรบอกความจริงกับโนเอลดี
หรือไม่ว่าอยู่เป็นเพื่อนเพื่อนใหม่ที่เพิ่งเจอกัน ถ้าหากบอกไป
โนเอลคงอดไม่ได้ที่จะถามต่อว่าไปรู้จักเพื่อนคนนี้ได้อย่างไร

คาราเป็นคนโกหกไม่ค่อยเก่ง เด็กสาวสนิทกับพวก
แม่มนุษย์สัตว์ของเธอมากแม้ว่าโนเอลจะดูไปบ้าง และรูบี่จะ
เจ้าระเบียบแต่ก็เป็นผู้ใหญ่ที่มีเหตุผล ที่สำคัญคือทั้งคู่รักลูก
สาวเผ่ามนุษย์คนนี้มากแม้ว่าคาราจะไม่ได้มีสายเลือด
เดียวกันกับแม่ทั้งสองก็ตาม

ด้วยเหตุนี้หากคาราเล่าความเป็นมาที่ตนได้พบเพื่อน
ใหม่ อุบัติเหตุจักรยานล้มจะต้องถูกหยิบยกนำมาพูดถึง
และเธอจะต้องถูกบ่นหูชาเรื่องความพลอดรัก มากไปกว่านั้น
รูบี่อาจห้ามลูกสาวขี่จักรยานไปโรงเรียนอีกตลอดเทอม
หรือไม่ก็ตลอดไป

การรับรู้ความรักความเป็นห่วงของพวกแม่ ดังนั้น
เด็กอายุสิบสี่อย่างเธอเลยเลือกที่จะบิดเบือนความจริง
เล็กน้อยแทนการโกหกเพื่อไม่ให้พวกแม่เป็นห่วงที่สำคัญก็
คือเธอทนไม่ได้หากจะต้องถูกสั่งห้ามขี่จักรยานไปโรงเรียน

“แล้วก็เพิ่งเจอเพื่อนใหม่ด้วยคะ” คาราพูดต่อ “เธอ
เป็นเพื่อนใหม่ที่เพิ่งย้ายมาห้องหนูปีนี้ชื่อเคท”

คาราไม่พูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นจะขี่จักรยานชนเพื่อนใหม่
แต่เล่าว่าเคทเป็นลูกครึ่งมนุษย์เกาะกับเผ่ามนุษย์ซึ่งหาได้ยาก
และมีนิสัยร่าเริงมองโลกในแง่ดี

โนเอลตั้งใจฟังลูกสาวเล่าเรื่องเพื่อนใหม่ ดวงตาสี
มะกอกของเด็กสาวเป็นประกายและเปล่งยิ้มกว้างไม่รู้ตัว
ทำให้ใจของคนเป็นแม่รู้สึกสบายใจกว่าเดิมที่ในที่สุดลูกสาว
ก็ได้พบกับเพื่อนที่น่าจะสนิทกันได้จริง ๆ เสียที

เมื่อก่อนไม่ใช่ว่าคาราไม่มีเพื่อน แต่ด้วยความที่เป็น
เด็กเผ่ามนุษย์ท่ามกลางเด็กเผ่ามนุษย์สัตว์ทำให้เด็กคนอื่น
มองว่าเธอแตกต่าง และจ้องมองคาราด้วยสายตาราวกับมอง

สิ่งแปลกปลอม ทำให้ตอนแรกคาร่าต้องทนอยู่กับสายตา
เช่นนั้น แต่เมื่อนานวันเข้าทุกคนเริ่มชินชา สายตาที่มองมาก็
ลดน้อยลง แต่คาร่าก็ไม่สามารถสนิทกับเด็กคนอื่นได้อีก
ต่อไป

การที่เคหายายเข้ามาจึงถือเป็นเรื่องน่ายินดีที่มีมนุษย์
รูปร่างคล้ายกับคาร่าท่ามกลางเด็กมนุษย์สัตว์ในโรงเรียน
คาร่าจึงไม่รู้สึกลำบากใจอีกต่อไป

เมื่อเห็นว่าลูกสาวมีความสุขเพียงใด โนเอลจึงเริ่ม
อยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเพื่อนใหม่ของลูกสาวเล็กน้อย และ
อยากแสดงความขอบคุณที่ทำให้คาร่าไม่โดดเดี่ยว

โนเอลจึงนึกขึ้นมาได้ว่าปลายเดือนก็จะเป็นวันเกิด
อายุครบสิบห้าปีของคาร่า จึงสบโอกาสเอ่ยต่อ “คาร่า วันเกิด
ลูกปีนี้ก็ชวนเพื่อนใหม่ของหนูมากินข้าวบ้านเราด้วย”

คาร่าได้ยินดังนั้นก็หยุดคิดเล็กน้อยก่อนตอบว่า
“งั้นขอลองถามเพื่อนก่อนนะคะ”

“ได้สิจ๊ะ”

ความจริงแล้วคาราก็อยากแนะนำเพื่อนใหม่ให้พวก
แม่รู้จักแต่ความคิดที่ผุดเข้ามาในสมองทำให้เธอลังเล คารามี
แม่สองคน

คาราไม่เคยอายุที่มีแม่สองคน ไม่ว่าเมื่อก่อนใครจะ
มองว่าแปลกประหลาดอย่างไรเพราะคาราเชื่อว่าพวกแม่รัก
เธอที่สุด และพวกเขาก็เลี้ยงดูเธอมาอย่างดี

ตอนหกขวบคาราเคยไปเยี่ยมครอบครัวของโนเอล
ทำให้พบกับคุณยายเป็นครั้งแรกและถูกเรียกว่า

ตัว/ประหลาด

หลังจากนั้นคุณแม่โนเอลก็ไม่พาเธอไปหาคุณยาย
หรือครอบครัวของแม่อีกเลย รวมทั้งไม่กล่าวถึงราวกับว่า
พวกเขาไม่มีตัวตน

พวกแม่สอนคาราว่าไม่ต้องไปสนใจคำพูดของคน
อื่น ให้ใส่ใจแค่คนที่เรารักและรักเราก็เพียงพอ

การาจิงโตมาด้วยคำสอนที่ว่าอย่าไปสนใจความคิด
ของคนอื่นที่เราควบคุมไม่ได้มาตลอด แม้จะรู้สึกโดดเดี่ยว
ไปบ้างแต่ก็สบายใจ แต่กับเพื่อนใหม่อย่างเคทกลับทำให้คา
ราารู้สึกกังวลขึ้นมา

เคทจะคิดอย่างไรกันนะ

ความคิดนี้วนเวียนอยู่ในหัวของเธอมาหลายวัน แต่
สุดท้ายแล้วการาก็เชื่อว่าหากจะเป็นเพื่อนกันต่อไปสักวันหนึ่ง
เคทก็คงต้องรับรู้เรื่องนี้

“เคท” เย็นวันหนึ่งขณะที่เด็กสาวสองคนกำลังนั่งทำ
การบ้านอยู่ในห้องสมุดของโรงเรียน การาก็ได้เรียกชื่อเพื่อน
สนิททามกลางความเงียบ

ห้องสมุดแห่งนี้สร้างแยกออกมาจากอาคารเรียน
เป็นห้องสมุดรูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส หลังคาสร้างเป็นทรงหน้า
จั่วทันสมัยชั้นเดียว กระจกใสล้อมรอบทำให้มองเห็น
ภายนอก แสงจากภายนอกสาดส่องเข้ามาทำให้ทั้งอาคาร
สว่างไสว บรรยากาศเงียบสงบของห้องสมุดแห่งนี้ทำให้การา

กับเคทชอบมานั่งเล่นและทำการบ้านหลังเลิกเรียนอยู่บ่อย ๆ
จนกลายเป็นที่ประจำของพวกเขา

“หืม” เคทส่งเสียงตอบรับก่อนละสายตาจากสมุด
การบ้านมองเด็กสาวฝั่งตรงข้าม

“คือว่า...” คาราลิ่งเลเล็กน้อย “วันเสาร์หน้าเธอว่าง
มั๊ย”

เคทครุ่นคิดก่อนพยักหน้า “ว่างนะ ทำไมเหรอ”

“เสาร์หน้าเป็นวันเกิดฉันนะ ฉันก็เลยอยากชวนเธอ
ไปกินข้าวที่บ้าน”

“ได้สิ” เคทยิ้มกว้าง “ยังไงวันเกิดเธोजันก็อยากไป
อยู่แล้ว อีกอย่างนะ คุณก็ฝีมือแม่เธอวันนั้นที่เธอแบ่งให้ฉัน
อร่อยมากเลยละ”

“ถ้าแม่ฉันได้ฟังคงปลื้มหน้าดู แล้วก็คงอบคุกกี้ให้เธอ
อีกชุดใหญ่” คาราลูดยอดหยอก

“ด้วยความยินดี” เคทไม่ปฏิเสธ เด็กสาวยังจำ
รสชาติหวานละมุน กลิ่นหอมของเนย รสชาติของชีสโกแลต

ด้านใน และเนื้อสัมผัสของคุกกี้ที่คาราพกมาเมื่อสองวันก่อน
ได้เป็นอย่างดี

เคทรู้สึกอิจฉาคาราที่มีแม่ทำขนมได้ร่อนขนาดนี้
“แล้วเธออยากได้ของขวัญอะไรหรือเปล่า” เคทถาม
“ไม่ต้องก็ได้” คาราทอบ “แค่เธอมาฉันก็ดีใจแล้ว”

ถึงแมekarาจะพูดว่าไม่ต้องมีของขวัญวันเกิดไปให้
เธอ แต่เคทก็ตั้งใจจะมอบของขวัญวันเกิดให้เพื่อนใหม่อยู่ดี
หลังจากได้รับคำชวนไปงานวันเกิดของเพื่อนใหม่เผ่ามนุษย์
เคทก็รู้สึกตื่นเต้นเป็นพิเศษเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เธอจะได้ไป
ร่วมงานวันเกิดของเพื่อนสนิท

เคทเติบโตมาในครอบครัวพ่อเลี้ยงเดี่ยว พ่อของ
เธอเป็นเผ่ามนุษย์ซึ่งทำอาชีพค้าขายระหว่างดินแดนทำให้เคท
จำต้องย้ายตามพ่อเสมอ ไม่มีเมืองไหนที่พวกเขาลงหลัก
ปักฐานถาวร แต่ละเมืองไม่เคยอาศัยอยู่นานเกินสองปี เคท
จึงย้ายโรงเรียนบ่อยทำให้เธอไม่มีเพื่อนสนิทสักคน อีกทั้ง

ความเป็นลูกครึ่งเผ่ามนุษย์กับเผ่ามนุษย์สัตว์ทำให้เคารู้สึก
แปลกแยกจากเด็กคนอื่นมาโดยตลอด เด็กคนอื่นก็มองว่า
เธอไม่ใช่พวกเดียวกันทำให้ไม่มีใครอยากเป็นเพื่อนกับเธอ
เคหจึงใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวมาโดยตลอด จนกระทั่งพอบอก
กับเคหาว่าพวกเขาจะลงหลักปักฐานที่ดินแดนซีซาอย่างถาวร

เคารู้สึกดีใจมากแต่ก็ใจก็กลัวมากเช่นกันว่าจะไม่
สามารถปรับตัวเข้ากับสถานที่ใหม่ได้ แต่ราวกับโชคชะตา
เข้าข้างทำให้เธอได้รู้จักกับคารา เด็กสาวเผ่ามนุษย์ที่ไม่เคย
มองเธอด้วยแววตาราวกับมองสิ่งแปลกปลอม เด็กสาวที่คอย
ช่วยเหลือเธอในเมืองที่ไม่คุ้นเคยทำให้เคารู้สึกโดดเดี่ยว
ดังนั้นเคหจึงตั้งใจเลือกของขวัญวันเกิด เพื่อบอกให้เพื่อน
คนแรกของเธอ

ตามธรรมเนียมของเผ่ามนุษย์สัตว์เมื่อถึงวันเกิดของ
ใครสักคนจะมีการจัดงานกินเลี้ยงมื้อใหญ่ในครอบครัวเพื่อ
เฉลิมฉลอง ส่วนธรรมเนียมของเผ่ามนุษย์จะมีการให้
ของขวัญวันเกิดเพื่ออวยพรให้เจ้าของวันเกิด

เมืองซีซาซึ่งเป็นศูนย์รวมผู้คนหลากหลายเผ่าทำให้เกิดการผสมผสานวัฒนธรรม ธรรมเนียมปฏิบัติต่าง ๆ จึงมีการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับผู้คนในสังคม ในฐานะที่คาร่าเป็นเด็กเผ่ามนุษย์ที่มีพวกแม่เป็นมนุษย์สัตว์กินพืช และมนุษย์สัตว์กินเนื้อ ธรรมเนียมการฉลองวันเกิดในครอบครัวของพวกเขาจึงเป็นการกินเลี้ยงฉลองวันเกิด และมอบของขวัญแก่เจ้าของวันเกิดทุกปี อย่างปีที่แล้วคาร่าได้รับชุดเดรสสีม่วงลาเวนเดอร์ตัวใหม่จากคุณแม่รูปี่ซึ่งเป็นช่างตัดเสื้อมือฉมัง คาร่าชื่นชอบมากถึงขนาดไม่กล้าหยิบมาสวมเพราะกลัวเปื้อน จึงตั้งใจไว้ว่าจะสวมในโอกาสพิเศษ ส่วนคุณแม่โนเอลซื้อรองเท้าผ้าใบคู่ใหม่ให้เธอเพราะก่อนหน้านี้คาร่าบนवारองเท้าคู่เก่าคับเกินไปตามประสาเด็กสาววัยกำลังโต

ปีนี้คาร่าจึงตั้งตารอของขวัญวันเกิดจากแม่ทั้งสองอีกปี เด็กสาวไม่ได้อยากได้ของราคาแพง ขอเพียงเป็นของที่เธอชอบก็พอ อีกทั้งคาร่าไม่ได้อยากได้ของขวัญอะไรเป็นพิเศษแต่สิ่งที่เธอตั้งตารอคือปีนี้จะเป็นวันเกิดปีแรกที่จะมี

๔๘ รดาการณ์

เพื่อนมารวมฉลองวันเกิดนอกจากแม่ทั้งสอง และเจ้าทาโร...

จริงสิ ปีนี้ก็เป็นปีแรกที่เจ้าช็อคโกได้เข้าร่วมวันเกิดของเธอ

ด้วย

โครงการสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่สี่

เช้าวันเสาร์มาเยือนพร้อมแสงอาทิตย์สดใส เสียง
นกร้องขับขานดังเจื้อยแจ้วทะเลหูลูหน้าตากระจกโปร่งใสผ่าน
รอยแยกของผ้าม่านสีน้ำตาลจรดลงบนร่างใต้ผ้าห่มสีครีมพึ่น
หนา จับปล้นนั้นเองร่างใต้ผ้าห่มปล้นขยับก่อนเรือนผมสี
น้ำตาลซ็อกโกแลตจะไพลพ่นขอบผ้าห่มออกมา

คาราคอย ๆ เปิดเปลือกตา รับแสงแดดยามเช้าวัน
ใหม่ โสตประสาสำหรับเสียงอะไรบางอย่างที่ซูดลงบนไม้เนื้อ
แข็งของบานประตูห้องนอน ริมฝีปากบางปล้นยกยิ้มแล้วยัน
ตัวลุกขึ้นเดินไปทางประตูห้องนอน

“ซ็อกโก” คาราเรียกชื่อเจ้าจอมชนที่ตะกุกประตู
ปลุกเธอแต่เช้าแม่จะเป็นวันหยุด ขณะเดียวกันร่างเล็กของ
ลูกสุนัขก็กระโจนเข้าหาเธอทันทีเมื่อประตูห้องเปิดออก

ตั้งแต่ซ็อกโกเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ในบ้านมันก็ตัวติดกับคาราตลอด เด็กสาวก็เอ็นดูเจ้าซ็อกโกไม่แพ้กัน คาราก็อาสารับหน้าที่ดูแลเจ้าซ็อกโก กิจกรรมประจำวันของซ็อกโกจึงเป็นการปลุกเจ้านายตัวน้อยให้ตื่นขึ้นมาเล่นด้วยกันในตอนเช้า

คาราปล่อยให้ซ็อกโกเข้ามาในห้องนอนก่อนที่เธอจะหยิบผ้าเช็ดตัวเดินเข้าไปในห้องน้ำที่อยู่ในห้องนอนของเธอเพื่อทำกิจกรรมประจำวันในตอนเช้า

ซ็อกโกที่เกลือกกลิ้งบนเตียงนุ่มของเจ้าของจนพอใจ พลันชะงักเมื่อสังเกตเห็นว่าเจ้าของหายตัวไปจากสายตา ลูกสุนัขงุนงงก่อนใบหูของมันจะได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวหลังบานประตูสีขาว มันจึงกระโดดลงจากเตียงแล้ววิ่งไปหน้าประตูห้องน้ำที่ปิดสนิทก่อนยกอุ้งเท้าหน้าตะกุกประตูอีกครั้ง

“ซ็อกโก อย่าตะกุก” คาราตะโกนปรามออกมาจากห้องน้ำ “ไปเล่นที่อื่นก่อนไป”

ราวกับว่าช็อกโกเฟ้งภาษามนุษย์รู้เรื่อง เจ้าตัวเล็กหูกระดิกก่อนวิ่งหันหลังออกไปจากห้องผ่านบานประตูที่แง้มไว้ เป็นช่องเล็กพอดีตัว

ไม่กี่นาทีต่อมาคาราก็ออกมาจากห้องน้ำด้วยชุดลำลองเสื้อยืดสีขาวตัวโคร่งสกรีนลายวงดนตรีวงโปรด และกางเกงสามส่วนสีน้ำตาล เด็กสาวหิวมนหน้ากระຈแล้วคาตผมด้วยผ้าคาดผมสีครีมแล้วสวมรองเท้าใสในบ้านรูปสุนัขขนน้ำตาลแล้วเปิดประตูห้องเล็กขวาลงบันไดไปชั้นล่างจมูกพลันสูดดมกลิ่นหอมอบอวลของพายฟักทองที่ลอยฟุ้งยั่วน้ำลายไปทั่วบ้าน

“มาแล้วหะรอจะ อาหารเข้าเสร็จพอดีเลย” ฐิ่ทักลูกสาวเมื่อคาราเดินมาถึงโต๊ะอาหาร

“คุณมัมทำพายฟักทองหะรอคะ” คาราถาม ดวงตาสีมะกอกของเธอวาววับฉาบไล่ไปด้วยความตื่นเต้น

“ใช่จ๊ะ วันเกิดลูกสาวสุดที่รักทั้งที มัมตั้งใจทำของโปรดของหนูเลยนะ” ฐิ่ตอบ

คาราได้ยืนดังนั้นก็โผล่เข้ากอดรูบี้ที่ยังคงสวมผ้ากัน
เปื้อนอยู่ เด็กสาวเพลอสุดดมกลิ่นหอมของพายัพักทองที่ติด
อยู่ตามขนนุ่มของคุณมั้มกระรอกเผือก

“รักคุณมั้มที่สุดเลย”

“หืม? รักคุณมั้มคนเดียวงั้นหรือ” โนเอลที่เดินเข้า
มาในห้องกินข้าวทักขึ้นอย่างทีเล่นทีจริง

คาราเบิกตากว้างก่อนจะรีบโผล่เข้ากอดคุณแม่สิงโต
ขึ้น้อยใจ “หนูก็รักคุณแม่ที่สุดเหมือนกันค่ะ”

“เออละ ปล่อยได้แล้ว กินข้าวกันดีกว่า” โนเอล
เปลี่ยนเรื่องเมื่อรู้สึกเขินอายจากสายตาหยอกล้อจากคนรักที่
ยืนอยู่ถัดไป

ครอบครัวสามคนนั่งลงบนเก้าอี้ไม้เข้าชุดกับโต๊ะกิน
ข้าวทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวขนาดหกคนนั่ง

อาหารเช้าวันนี้มีทั้งอาหารจานเนื้อสำหรับโนเอล
อาหารจานผักผสมธัญพืชสำหรับรูบี้ ส่วนคาราที่กินได้ทั้งผัก
ทั้งเนื้อ อาหารของเธอจึงเป็นขนมปังแฮมไข่ดาวพร้อมกับผัก

สลัดจานเล็กเคียงกัน ส่วนพายผักทองกลิ่นหอมยั่วน้ำลาย
นั้นเป็นจานหลักสำหรับมือเที่ยงในวันเกิดของคารา

วันนี้เจ้าสี่ขาทั้งสองก็ได้กินอาหารที่พิเศษกว่าวันอื่น
เนื่องจากเป็นวันเกิดของคาราผู้เป็นแก้วตาดวงใจของบ้าน
ทาโรกับซ็อกโกเลยได้กินอาหารฟรีเหมี่ยมสำหรับสุนัขในวันนี้

งานเลี้ยงวันเกิดของคาราจัดขึ้นช่วงกลางวัน หาก
เป็นในปีก่อน ๆ นอกจากคาราจะได้กินพายผักทองของ
โปรดในวันเกิดแล้ว เธอก็จะได้กินเค้กซ็อกโกแลตก้อนโต
จากโนเอลด้วยเช่นกันราวกับเป็นธรรมเนียมว่ารูบี้จะทำพาย
ผักทอง ส่วนโนเอลจะทำเค้กซ็อกโกแลต หลังจากนั้นถึงจะ
เป็นช่วงเวลาแกะของขวัญวันเกิดแสนดีนั่นแหละทั้ง
ครอบครัวก็จะนั่งดูภาพยนตร์รักเรื่องในห้องนั่งเล่นด้วยกัน

แต่ปีนี้คงจะพิเศษกว่าเดิมเพราะคารามีเพื่อนสนิท

แล้ว

“เพื่อนของหนูจะมาถึงก็โมงหรือจะ” ฐิ่ถามขึ้น
ระหว่างที่คารากำลังง่วนอยู่กับการม้วนผักสลัดใบใหญ่ใน
จานให้สามารถเข้าปากได้ภายในคำเดียว

“น่าจะเที่ยงละมังคะ” คาราตอบ

“ดีเลย คุณก็ที่ทำไว้น่าจะเสร็จพอดี”

ตั้งแต่ที่คาราเล่าว่าเคทชอบคุกกี้ของฐิ่มาก คุณมัม
กระรอกเผือกก็ตั้งใจเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะอบคุกกี้ให้เพื่อน
ของลูกสาวกลับไปกินที่บ้าน

“ไม่ได้ทำเยอะมากใช่มั้ยคะ” คาราถามอย่างระแวง
เด็กสาวรู้ว่าคุณมัมของเธอเป็นคนบ้ายอ ครั้งหนึ่งคาราเคย
เอ่ยชมฐิ่ว่าทำชีโครงหมอบน้ำผึ้งได้เลิศรส ผลจากการชม
ครั้งนั้นทำให้เธอได้กินชีโครงหมอบน้ำผึ้งไปหนึ่งสัปดาห์จน
โนเอลต้องพาทั้งครอบครัวไปกินอาหารนอกบ้านเพื่อหยุด
พฤติกรรมการทำอาหารเมนูเดิมเกินพอดีของฐิ่

“ไม่เยอะหรอกจ้ะ” ฐิ่ตอบ “มัมคำนวณแล้วว่ายี่สิบ
ชิ้นกำลังพอดี”

ในขณะที่เดียวกันทางฝั่งของเคทกลับไม่ได้ราบรื่นนัก
เด็กสาวตื่นขึ้นมาตั้งแต่เช้าตรู่ขณะแสงอาทิตย์สว่าง
รำไร ตาสว่างด้วยความตื่นเต้นยิ่งกว่าการไปโรงเรียนใหม่
เป็นวันแรก หลังอาบน้ำเสร็จก็รีบสวมชุดชั้นในแล้วขนชุด
กระโปรงหลายตัวที่มีในตู้เสื้อผ้ามาวางแผ่หลาบนที่นอน

เคทหยิบชุดแรกมาทาบทับลำตัว ขณะตาคุกลมจ้อง
มองกระจกแล้วสลับหยิบชุดอื่นมาทาบใหม่อยู่อย่างนี้เกือบ
ชั่วโมงจนกระทั่งได้ยินเสียงพ่อเรียกไปกินอาหารเช้า

“เคท อาหารเช้าเสร็จแล้วลูก”

“เดี๋ยวหนูลงไปค่ะ”

เคทตอบรับก่อนจะหยิบชุดเสื้อยืดกางเกงขาวผ่า
ฝ้ายมาสวมใส่เพื่อเตรียมตัวลงไปกินข้าวเช้าที่โต๊ะอาหารชั้น
ล่าง ถึงแม้ว่าเธอจะยังเลือกชุดที่จะใส่ไปงานวันเกิดของเพื่อน
สนิทคนแรกยังไม่ได้ก็ตาม

แต่ถึงจะยังเลือกชุดไม่ได้แต่นั้นก็ไม่ได้เป็นปัญหา
 สิ่งที่เคยกังวลไปกว่านั้นคือของขวัญที่เธอตั้งใจมอบให้คารา
 ต่างหาก เธอไม่รู้ว่าคาราจะชอบสิ่งที่เธอจะมอบให้หรือเปล่า
 แต่เด็กสาวที่มีทักษะการคบเพื่อนน้อยนิดอย่างเธอก็ได้จัดสิ่ง
 ที่รู้ทั้งหมดที่มีมาใช้ในการเลือกของขวัญวันเกิดชิ้นแรกให้
 คาราแล้ว

เด็กสาวใช้วันหยุดสุดสัปดาห์ไปเดินซื้อของในย่าน
 ตลาดแถวจัตุรัสผู้พิทักษ์แห่งซีซา แวะร้านนู่นออกร้านนี้จน
 หัวหมุนแต่ก็ยังเลือกไม่ได้ จนกระทั่งเคยเริ่มหมดหวังแต่
 ขณะนั้นก็ได้ยินเสียงไวโอลินลอยมาตามลม เสียงดนตรี
 ไพเราะฟังสบายหูซบกล่อมอารมณ์หม่นหมองให้แจ่มใสขึ้น
 ขณะนั้นความคิดของเด็กสาวจึงกระจ่างแจ้ง ภาพของร้านมุม
 ตลาดร้านหนึ่งที่เธอเพิ่งเดินผ่านโผล่เข้ามาในสมอง สองเท้า
 ของเธอจึงก้าวฉับไปตามทางที่เธอจำได้

ครึ่งชั่วโมงถัดไปเคทก็ออกมาพร้อมกับถุงกระดาษ
ใบเล็กสีน้ำตาลที่บรรจุของขวัญอยู่ข้างใน
หวังว่าเธอจะชอบนะ

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ห้า

เข้มนาฬิกาเคลื่อนมาถึงเวลาเที่ยงวัน กริ่งประตูลั่นส่งเสียงดังขึ้น

กริ่ง

ทาโรหุตั้งส่งเสียงเห่าไปทางประตูหน้าบ้าน ผิดกับซ็อกโกที่ค่อย ๆ ลืมตาสะลึมสะลือตื่นจากฝัน ทนเห็นร่างของทาโรวิ่งทางออกไป

“หนูเปิดเองคะ” คาราคะโกนบอกพร้อมกับร่างที่พุ่งเร็วจีไปทางประตูหน้าบ้าน “มาแล้ว ๆ”

เมื่อประตูเปิดออกกว้างพลันปรากฏร่างคนที่รอคอยมาตลอดทั้งวัน วันนี้เคทสวมชุดกระโปรงสีครีมขอบน้ำตาล ผมหักศกสีซีดรวบมัดด้วยริบบิ้นสีเหลืองอ่อน บนใบหน้า

เผยรอยยิ้มสดใส ในมือถือถุงกระดาษสีน้ำตาลใบเล็ก
ปริศนาชวนสงสัย

“สวัสดี คารา” เคทกล่าวพร้อมกับยื่นถุงสีน้ำตาลใบ
เล็กที่ถืออยู่ให้ “นี่ของขวัญจ่ะ”

“ขอบใจนะเคท” คารารับถุงกระดาษของขวัญมา
พร้อมรอยยิ้มกว้างไปทั้งใบหน้า ดวงตา และริมฝีปาก แสบ
เก็บอาการดีใจไม่มิด “เข้ามาเร็ว ถึงเวลาอาหารพอดีเลย”

คาราเดินนำเคทเข้ามาในบ้านแล้วให้เคทเปลี่ยนเป็น
รองเท้าใส่ในบ้านที่ข้างโถงประตู เมื่อเคทมองเข้าไปในบ้าน
ภาพของโถงกลางบ้านขนาดกะทัดรัดพลันปรากฏตรงหน้า
ถัดเข้าไปด้านหลังเป็นบันไดไม้สีน้ำตาลเข้มเชื่อมไปชั้นสอง
ตั้งอยู่ตรงกลาง ด้านซ้ายของโถงกลางคือห้องรับประทานอาหาร
อาหารที่เชื่อมกับห้องครัว ส่วนทางด้านขวาคือห้องนั่งเล่นที่มี
โซฟาตัวยาว หมอนใบนุ่มและโทรทัศน์เครื่องใหญ่ แต่ที่
สะดุดตาเคทมากที่สุดคือร่างใหญ่หนึ่งเล็กหนึ่งที่กำลังจดจ้อง
อย่างกล่า ๆ กลัว ๆ มาทางเด็กสาวแปลกหน้า

“เจ้าตัวใหญ่ชื่อทาโร เจ้าตัวเล็กนี่คือช็อกโก ที่ฉันเคยเล่าให้ฟัง” คาราแนะนำสุนัขทั้งสองให้กับผู้มาใหม่

“ส่วนนี้ เคท เพื่อนของฉันเอง” คาราแนะนำเคทให้เจ้าสี่ขาสองตัวด้วย พวกมันเหมือนจะฟังภาษามนุษย์รู้เรื่อง เมื่อคาราพูดจบท่าที่จึงอ่อนลง ค่อย ๆ ขยับกายเข้ามาดมกลิ่นของเด็กสาวแปลกหน้า

เคทให้ความร่วมมืออย่างดี โดยย่อตัวลงให้ระดับสายตาเท่ากับพวกมันแล้วยื่นมือไปลูบขนนุ่มตามลำตัว “ยินดีที่ได้รู้จักนะ ทาโร ช็อกโก”

สุนัขทั้งสองส่งเสียงร้องในลำคออย่างออदอ่อน ออเขาะคนเพิ่งรู้จักเลียสนิทสนม จนเจ้าของตัวจริงอย่างคาราอดมันเขี้ยวไม่ได้จึงเข้ารวมวงโผกอดหยอกล้อพวกสุนัขจอมเห่ด้วย สุดท้ายก็กลายเป็นภาพความซุกมุนวุ่นวายโดยมีเจ้าพวกสุนัขลูกมนุษย์เด็กทั้งสองขยับพัดด้วยความเอ็นดู

โนเอลกับรูบี้ที่เดินออกมาดูตามเสียงหัวเราะก็มองภาพตรงหน้าด้วยความเอ็นดูระคนอ่อนใจ

“คุณแม่ คุณम्म” คาราที่เห็นผู้ปกครองทั้งสองเป็น
คนแรกก็ยอมปล่อยตัวเจ้าช็อกโกกับทาโรไปแล้วยันตัวลุกขึ้น
ยืนจัดระเบียบชุดที่ตอนนี้เปลี่ยนเป็นชุดกระโปรงสีม่วงอ่อน
ซึ่งเป็นของขวัญจากรูบี้ในวันเกิดปีที่แล้วของเธอ

“สวัสดีค่ะ หนูชื่อเคทค่ะ” เคทเอ่ยทักทายผู้ใหญ่ทั้ง
สอง ดวงตาสีเหลืองซีดของเธอลอบสังเกตโนเอลกับรูบี้ด้วย
ความอยากรู้อยากเห็น

“ฉันมีเรื่องที่ยากบอกเธอไว้มาก่อน”

“อะไรเหรอ”

“แม่ของฉันนะ พวกเขาเป็นมนุษย์สัตว์ ฉันไม่ใช่ลูก
แท้ ๆ ของพวกเขา”

“พวกเขานั้นเหรอ”

“ใช่ ฉันมีแม่สองคน”

เคตยอนนึกถึงบทสนทนาในเย็นวันหนึ่งหลังเลิกเรียนเมื่อหลายวันก่อนขณะที่พวกเขากลับบ้านด้วยกัน

การาพูดเรื่องสำคัญออกมาด้วยท่าทีราวกับว่าเป็นบทสนทนาเรื่องดินฟ้าอากาศทั่วไป น้ำเสียงของเธอไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปยามอ่อนแอ ยังคงเป็นเสียงหวานของเด็กสาวเผ่ามนุษย์คนเดิมที่เคารู้จักแต่เครู้ว่าอีกคนไม่ได้ไร้ความกังวลเหมือนท่าทีที่แสดงออกมา จากดวงตาที่มองตรงไปยังถนนเบื้องหน้าหลีกเลี่ยงที่จะหันมาสบตากับคู่สนทนา เพราะกลัวว่าสายตาของเพื่อนที่มองมาจะเปลี่ยนไป

สายตาของความรังเกียจ ดูถูก และไม่เข้าใจ

สายตาที่การาได้รับจากคนอื่นมานานตั้งแต่จำความได้ ตั้งแต่ไร้เดียงสาจนรู้เดียงสา

การาประหม่าเสียเหงื่อท่วมฝ่ามือ แต่แล้วขณะที่พลอดคิดในแง่ร้ายไปต่าง ๆ นานาคำพูดของเคทก็ทำให้การาอุบวาบในใจ

“มีแม่สองคนก็ดีเลยสิ ฉันน่าจะตั้งแต่เกิดมาก็ไม่มีแม่แล้ว มีแค่พ่อคนเดียว” น้ำเสียงของเคทราเร็งเซ่นเดิมแต่เนื้อความของประโยคช่างราวกับเป็นการปลอมประโลมด้วยบาดแผลของตนเองไปในคราวเดียวกัน

คาราหันไปสบสายตากับเคทที่เดินขนานข้างกายสาวน้อยครึ่งมนุษย์สัตว์ก็กำลังมองเธออยู่เช่นกัน ดวงตาสีเหลืองซีดไร้แววเศร้าโศกแต่กลับฉายแววเข้าใจที่หาไม่ได้จากใคร สายตาที่คาราไม่เคยได้รับมาก่อน

คาราจึงรู้ว่าเคทเป็นคนประเภทเดียวกันกับเธอ

คนที่ผู้อื่นมองว่าแปลกประหลาด ไม่เข้าพวก แม้ว่าแท้ที่จริงแล้วทุกคนก็ต่างเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน

แต่ก็เป็นมนุษย์อีกเช่นเดียวกันที่มีอคติต่อพวกเดียวกันเอง

เคทไม่จำเป็นต้องปลอมใจเธอด้วยคำว่า ฉันเข้าใจที่แสนกลวงเปล่า เพราะคนที่เข้าใจจริง ๆ นั้นจะไม่

รู้สึกว่เธอแปลกแยกจนเปลอเอ่ยคำพูดปลอบใจออกมาราว
กับว่เธอเป็นคนน่าสงสารน่าเวทนา

คาร่าไม่มีพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด เธอก็ไม่ได้รู้สึกโดด
เดี่ยวสิ้นหวังหรือน่าสงสาร เพราะเธอมีแม่ทั้งสองที่คอยให้
ความรัก ความดูแล เอาใจใส่เธอมาอย่างดี แต่สายตาที่เต็ม
ไปด้วยคำตัดสินของคนอื่นต่างหากที่เปรียบเสมือนหอก
หนามคอยทิ่มแทงจนเธอมีแผลเหวอะหวะไปทั้งตัว แม้ว่า
เวลาจะเยียวยาแต่บาดแผลเหล่านั้นก็ได้ทิ้งรอยแผลเป็นไว้ใน
ใจของเธอ

“ฉันรอที่จะเจอแม่ทั้งสองของเธอไม่ไหวแล้วละ
พวกเขาเป็นสายพันธุ์อะไรกันเธอ”

“สิงโตกับกระรอกนะ”

“สวัสดิ์จ๊ะ ฉันโนเอลเป็นแม่ของคาร่า ยินดีที่ได้
รู้จัก” โนเอลกล่าวทักทายด้วยรอยยิ้ม

“สวัสดิ์จะ ฉันชื่อรูปี้เป็นแม่ของคาราเช่นกัน หนู
เรียกพวกเรว่าคุณแม่กับคุณมัมเหมือนคาราก็ได้จะ” รูปี้พูด
ต่ออย่างเป็นมิตร

เคทมองมนุษย์สัตว์สิงโตกับมนุษย์สัตว์กระรอก
เพื่อกตรงหน้าด้วยสายตาวาววับอย่างตื่นเต้น เธอไม่ค่อยได้
ใกล้ชิดกับมนุษย์สัตว์ผู้ใหญ่เท่าไหร่นักด้วยความที่แม่ของ
เธอเสียชีวิตไปตั้งแต่เคที่ยังแบเบาะ ใกล้ชิดที่สุดคงเป็น
คุณครูที่โรงเรียนเท่านั้น พอได้มาพบกับพวกแม่ของคาราก็
เกิดความอยากรู้อยากเห็น แตนอกเหนือจากนั้นก็คือความ
ชื่นชมที่แทบปิดไว้ไม่มิดจนเปลือยโผล่ออกไปว่า

“พวกคุณน่ารักมากเลยคะ”

ผู้ใหญ่มนุษย์สัตว์ทั้งสองชะงักไปเล็กน้อยแล้วเปลอ
สบตากันก่อนจะหัวเราะสำนวนยลลูกครึ่งมนุษย์สัตว์ด้วยความ
เอ็นดู

“หนูก็น่ารักมากเหมือนกันจะ”

การที่ยืนมองทั้งสามคนอยู่ด้านข้างได้แต่คิดในใจ
ว่า...เคตต้องได้ขนมกลับบ้านเพิ่มอีกเป็นกองแห่ง

ว่ากันว่างานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา ความสุขมักผ่านไปเร็วเสมอ ดวงอาทิตย์ค่อยต่ำลับฟ้าทอแสงสีเสดรำไร
อุณหภูมิลดต่ำลงเมื่อท้องฟ้าใกล้มืดสนิท งานเลี้ยงวันเกิดจบลงด้วยความสุข

เคตรับรู้ได้ว่าวันนี้ทั้งเจ้าของวันเกิดอย่างคารา และแม่ทั้งสองของเธอเอนลนไปด้วยความสุขจากทั้งสี่หน้า แวดตา และการกระทำของพวกเขา โดยเฉพาะเด็กสาวเจ้าของวันเกิดที่อายุครบสิบห้าปีเต็ม

คาราแกะของขวัญวันเกิดในช่วงท้าย ปีนี้โนเอลกับรูบี้รวมกันให้ของขวัญชิ้นใหญ่แก่ลูกสาว เป็นเซตนิยายแฟนตาซีสิบเล่มเกี่ยวกับการผจญภัยหาสมบัติของหนุ่มน้อยมนุษย์สัตว์ที่สร้างเป็นซีรีส์ คาราซึ่งเป็นแฟนตัวยงของเรื่องนี้ปลื้มปิติเป็นอย่างมากที่พวกแม่ให้ของที่เธออยากได้

แม้ว่าช่วงหลังมานี้คาราจะพยายามเก็บเงินค่าขนม
เพื่อซื้อให้ตัวเอง แต่การได้ของที่ยากได้มาเป็นของขวัญวัน
เกิดย่อมรู้สึกดีกว่เป็นไหน ๆ ส่วนของขวัญจากเคทนั้นเป็น
กำไลเชือกถักสีน้ำตาลอ่อนร้อยด้วยลูกปัดตัวอักษรเรียงเป็น
ชื่อของคารา เคทนั้งถักกำไลที่ร้านกำไลในตลาดอยู่ครึ่ง
ชั่วโมง คาราที่เห็นก็ชอบมากถึงขนาดสวมข้อมือเดี๋ยวนั้น
และบอกกับเคทว่าจะใส่ทุกวัน

เมื่อจบงานก็เป็นเวลาเกือบหกโมงเย็น ก่อนกลับ
บ้านเคทก็ได้ขนมถุงใหญ่จากรูบี้ แม้ว่าเด็กสาวจะเกรงใจแต่
รูบี้กับโนเอลที่มีจิตวิญญาณความเป็นแม่เต็มเปี่ยมก็ไม่ได้มี
ช่องให้เธอปฏิเสธ สุดท้ายเคท และอีกสามคนก็มายืนอยู่หน้า
บ้านรอให้พ่อของเคทมารับ

ไม่ถึงสิบนาทีรถยนต์สีดำคันหนึ่งก็ขับมาจอดที่หน้า
บ้านของพวกเขา ประตูฝั่งคนขับเปิดออกพร้อมกับร่างของ
มนุษย์เพศชายคนหนึ่งก้าวลงมา

เคทเห็นพ่อของตัวเองลงมาจากรถยังไม่ทันจะเอ่ย
ทักทาย และแนะนำเพื่อนให้รู้จักก็เป็นอันต้องชะงัก เมื่อพ่อ
ของเธอหันมาเห็นครอบครัวสามคนของคาราที่อยู่ด้านหลัง
เขาแล้วเอ่ยเรียกชื่อของหนึ่งในนั้นอย่างเปลือยตัว

“โนเอล”

“ชาร์ล”

นี่มันจะบังเอิญไปหรือเปล่าเนี่ย

บทที่หก

โนเอลไม่คิดว่าจะได้พบเพื่อนเก่าในวันนี้เลย

ตั้งแต่วันที่โนเอลตัดขาดจากครอบครัวของเธอใน

ดินแดนคานิล โนเอลก็ไม่ได้ติดต่อกับใครในอดีตอีก และ

ไม่คิดว่าในแผ่นดินกว้างใหญ่นี้จะได้โคจรมาเจอกับคนที่เคย
รู้จัก

ชาร์ล อาจเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนเก่า ชายเฒ่ามนุษย์
หน้าตาธรรมดา ผมสีทองตาสีฟ้า ไม่โดดเด่นสะดุดตา แต่
นิสัยของเขาไม่เลวเลย แม้ว่าจะเป็นเฒ่ามนุษย์ที่เกิดมาใน
ครอบครัวมีเงินแต่ก็ไม่เคยดูถูกเฒ่ามนุษย์สัตว์ อาจเป็น
เพราะชาร์ลเกิดมาในครอบครัวพ่อค้าต้องติดต่อกับ
มนุษย์หลายเผ่าทำให้ไม่ได้มองว่ามนุษย์แตกต่างกันเหมือน
อย่างพวกที่เรียกตัวเองว่าผู้ดีเฒ่ามนุษย์

โนเอลรู้จักกับชาร์ลสมัย์ที่เธอไปแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัยในดินแดนฮูราคาของเผ่ามนุษย์ มันเป็นโครงการแลกเปลี่ยนเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างดินแดนต่าง ๆ เป็นระยะเวลาหนึ่งปี นอกจากโนเอลจะได้พบกับชาร์ลที่นั่นแล้ว เธอยังได้พบกับรูปปั้นที่มาแลกเปลี่ยนเช่นเดียวกันซึ่งในเวลาต่อมาก็ได้กลายเป็นคนรักของเธอ และที่สำคัญที่สุดคือโนเอลยังพบกับ แม่ผู้ให้กำเนิดของคาร่า ที่นั่นเช่นกัน

ในระยะเวลาหนึ่งปีเกิดเหตุการณ์ขึ้นมากมาย ทั้งน่าจดจำและไม่น่าจดจำล้วนเลือนหายไปคล้ายกับความฝันอันเลือนลาง

“เด็กคนนั้น...เป็นลูกของเจนไซไหม” ชาร์ลถามขึ้นเมื่อได้สนทนากับโนเอลตามลำพัง เมื่อครู่เขาเห็นหน้าของเพื่อนลูกสาวก็อดรู้สึกคุ้นเคยไม่ได้เพราะเครื่องหน้าเช่นนี้ราวกับถอดแบบมาจากเพื่อนเก่าคนหนึ่งแทบทุกกระเบียดนิ้ว

แต่ไม่ใช่เหตุผลนั้นเพียงอย่างเดียวที่ทำให้ชาร์ลเอย์
ปากถาม

ราวครึ่งปีก่อนที่ชาร์ลจะพาลูกสาวย้ายมาอยู่ที่ดิน
แดนซีซา เขาได้กลับไปเยี่ยมพ่อแม่ที่ดินแดนยูราคาครั้งหนึ่ง
และได้รับการติดต่อจากเจนผู้ซึ่งหายหน้าหายตาไปนาน แม่
ชาร์ลจะรู้สึกแปลกใจแต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เขาคิดเพียงว่า
เจนอาจจะหวนนึกถึงมิตรภาพเก่า ๆ

การพบกันครั้งนั้นนอกจากจะเป็นการพูดคุยถามไถ่
สารทุกข์สุกดิบกันตามประสาเพื่อนเก่าแล้ว เจนก็ถามคำถาม
ถึงโนเอลกับรูบี้อีกด้วย แต่ที่แปลกไปกว่านั้นคือประโยค
ต่อมาของเธอ

“โนเอลกับรูบี้ล่ะ ลูกสาวของพวกเขาเป็นยังไงบ้าง”

ชาร์ลที่เพิ่งได้ยินเรื่องลูกของโนเอลกับรูบี้เป็นครั้งแรกถึงกลับมีงงไปชั่วขณะ

เจนที่สังเกตเห็นว่าชายหนุ่มไม่ทราบเรื่องนี้จริง ๆ ก็
เอ่ยเพิ่มพ้ำก่ก่ก่ทำนองว่า “พวกเธอเป็นผู้หญิงทั้งคู่นี้หาจะมี
ลูกได้ยังไง ฉันคงได้ยืมมาผิดนะ”

ในเวลานั้นชาร์ลไม่เข้าใจ และคิดว่าเจนได้ยืมมาผิด
จริง ๆ แต่ที่ไหนได้ ลูกสาวของผู้หญิงสองคนนี้น่าเหมือน
เจนอย่างกับแกะออกมาจากแม่พิมพ์เดียวกัน

ทำไมเรื่องวุ่นวายขนาดนี้เขาถึงไม่รู้อะไรเลยนะ

เมื่อครูโนเอลบอกให้เด็ก ๆ เข้าไปนั่งรอในบ้านก่อน
แล้ว ระบุจึงอาสาเข้าไปดูแล ส่วนผู้ใหญ่สองคนยืนคุยกันตรง
ส่วนเล็กๆหน้าบ้าน

โนเอลสังเกตเห็นชาร์ลอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรกหลังจาก
พบกันในรอบหลายปีเมื่อได้ยินคำถามชวนไม่สบายอารมณ์
ชาร์ลไม่ได้เปลี่ยนไปมากนักจากความทรงจำของโนเอล อาจ
มีริ้วรอยเพิ่มขึ้นตามกาลเวลาแต่โดยรวมก็ยังคงคล้ายเดิมเมื่อ
ครั้งยังอายุน้อยลิบกว่า

โนเอลได้ยื่นข่าวของชาร์ลครั้งสุดท้ายในจดหมายของ เจน แม่แท้ ๆ ของคาร่า ตั้งแต่สมัยที่เจนยังไม่แต่งงาน หญิงสาวเล่าว่าชาร์ลพบรักกับหญิงสาวมนุษย์ลัทธิกินพืชสายพันธุ์แกะ ตั้งใจจะแต่งงานกัน รวมทั้งได้รับสืบทอดกิจการค้าขายต่อจากพ่อทำให้ต้องเดินทางบ่อยจึงไม่ได้อยู่ในดินแดนฮูราคาอีก

ส่วนเรื่องราวหลังจากนั้น... ไม่มีแล้ว

หลังจากเจนส่งเด็กทารกมาให้โนเอลกับรูบี้เลี้ยงดู แลกกับบุญคุณที่เจนเคยช่วยโนเอลที่กำลังลำบากเริ่มต้นชีวิตใหม่ เหตุเพราะตัดขาดจากที่บ้านเพื่อมาสร้างครอบครัวกับ

พวกเขา ก็ไม่ได้ติดต่อเจนอีกเลย

ตอนแรกโนเอลไม่เคยเข้าใจเหตุผลว่าทำไมเจนถึงทอดทิ้งลูกแท้ ๆ ได้ลงคอ กระทั่งต่อมาได้รู้ข่าวว่าเจนได้แต่งงานใหม่กับเศรษฐีคนหนึ่ง

โนเอลก็พอจะเข้าใจแล้วว่าลูกคงไม่สำคัญเท่าเงิน

“ตอนนี้อคาราเป็นลูกของพวกเรา” โนเอลตอบเสียง
เรียบแต่แฝงไปด้วยความจริงจัง

“ฉันไม่รู้ว่าคุณเธอมีเรื่องอะไรกันนะ” ชาร์ลพูดต่อ
“แต่การารู้หรือเปล่าว่าใครเป็นแม่แท้ ๆ ของเธอ”

ชาร์ลถามด้วยรู้นิสัยของโนเอลดีว่าเจ้าตัวคงไม่เคย
พูดเรื่องนี้กับลูก เขาคิดว่าเด็กควรมีสิทธิ์รู้ว่าใครเป็นแม่
ผู้ให้กำเนิด

“เธอรู้แค่ว่าพวกฉันไม่ใช่แม่แท้ ๆ” โนเอลตอบ
“แล้วทำไมฉันถึงต้องบอกคาราด้วยว่าใครคือแม่แท้ ๆ ของ
เธอ ทั้งที่ฉันเลือกที่จะทอดทิ้งเธอเอง”

หญิงสาวเริ่มเสียงแข็ง รู้สึกถึงความโกรธที่เล่น
ปราดในอก

โนเอลคิดมาเสมอว่าแม่ที่เลือกจะทอดทิ้งลูกของ
ตัวเองไม่มีสิทธิ์ที่จะเป็นแม่อีกต่อไป

“โนเอล ฉันรู้ว่าเธอกับรูบี้รักลูก และดูแลมาเป็นอย่างดี” ชาร์ลพูดเสียงอ่อน “แต่เธอเคยคิดใหม่ว่าเด็กจะไม่อยากรู้ว่าใครเป็นแม่ของเธอจริง ๆ นะเธอ”

ชาร์ลพูดขึ้น เขาคิดว่าเจนคงไม่ทอดทิ้งลูกของเธออย่างไม่มีเหตุผล แม้ว่าคาราจะไม่ได้เกิดมาจากความรักของพ่อกับแม่

โนเอลอยากจะแย้งคำพูดของชาร์ลแต่เธอก็ไม่สามารถพูดได้อย่างเต็มปาก เธอย้อนนึกถึงตอนที่คาราอายุเจ็ดขวบ ครั้งแรกที่เด็กสาวเข้าโรงเรียนประถม วันนั้นเด็กที่เคยราเริงสดใสกลายเป็นเด็กเงียบขรึมขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดคาราก็ก็นอนไม่หลับร้องไห้ฟูมฟายในอ้อมกอดของเธอ

“เพื่อนที่โรงเรียนบอกว่าหนูไม่มีแม่ แม่..อีก...ของหนูเป็นใครคะ”

“แม่ของหนูก็คือพวกเราไงจ๊ะ”

ทั้งสองไม่ได้บอกความจริงว่าใครเป็นแม่ผู้ให้กำเนิดของเธอ รูบี้คิดว่ายังไม่ถึงเวลาเพราะคารายังเด็กเกินไปที่จะ

ได้รับฟังความจริง โนเอลก็พยักหน้าเห็นด้วย ครั้งนั้นโนเอลกับรูบี้ไปลอบเด็กน้อยอยู่นานจนกระทั่งคาราเห็น้อยล่าจากการร้องไห้แล้วผล็อยหลับไป

นับแต่นั้นมาคาราก็ค่อย ๆ กลับมาเป็นเหมือนเดิม เด็กน้อยไม่ได้ร้องไห้ฟูมฟายถามหาแม่แท้ ๆ อีก ไม่ว่าจะถูกเพื่อนล้อหรือดูถูก เธอก็จะยึดอกยอรับอย่างภูมิใจว่าโนเอลกับรูบี้เป็นแม่ของเธอ

แต่นั้นเป็นการยอมรับที่แท้จริงหรือเป็นเพียงเกราะป้องกันที่เธอสร้างขึ้นมากันล่ะ

เมื่อก่อกำเนิดเมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัยก็ยากนักที่จะลบออกไปอย่างไวโรงรอย

แต่ครั้งนี้มันถึงเวลาแล้วหรือยังที่คาราจะต้องได้รู้ความจริงสักที

ชาร์ลพาลูกสาวกลับบ้านไปแล้ว โนเอลไม่ได้เล่าเรื่องที่คุยกับชาร์ลให้คาราฟัง เธอทำตัวเหมือนปกติทุกอย่าง

จนกระทั่งส่งคาราเข้านอน และอยู่กับรูบี้ตามลำพังใน
ห้องนอนของพวกเขา

“เธอคุยอะไรกับชาร์ล” รูบี้ถามด้วยความกังวล
โนเอลเล่าบทสนทนาทั้งหมดในเย็นวันนี้ให้รูบี้ฟัง
ก่อนที่จะเผยสีหน้าลังเลออกมา “เราควรบอกความจริงกับ
ลูกหรือเปล่า”

“ฉันคิดว่าเรื่องนี้เราควรถามลูกก่อนดีกว่า ถ้าลูก
อยากรู้เราค่อยเล่าให้ฟัง” รูบี้เสนอความคิด

โนเอลเห็นด้วย หลังจากปรึกษากันแล้วพวกเขาก็เข้า
นอนเหมือนปกติ แต่ที่แตกต่างไปคงเป็นเรื่องที่วนเวียนอยู่
ในความคิดทำให้แม่ทั้งสองนอนไม่คอยหลับ แต่ถึงอย่างนั้น
ทั้งคู่ก็ตัดสินใจไปแล้ว ถึงจะไม่ได้พบชาร์ลในวันนี้แต่สักวัน
พวกเขาก็คงไม่สามารถปิดบังความจริงจากคาราไปได้ตลอด
ชีวิต

บทที่เจ็ด

ฤดูกาลหมุนเวียนเปลี่ยนผ่าน แม่ดินแดนชีชาจะเป็นดินแดนที่มีอากาศร้อนขึ้นทั้งปีแต่เมื่อเข้าสู่ปลายปี อุณหภูมิก็ลดลงหลายองศาเซลเซียส ลมหนาวพัดพาแทนที่ความร้อน ใบไม้เปลี่ยนสีพลั่วไหวร่วงหล่นตามพื้นถนน ครอบครัวของการาช่วยกันกวาดใบไม้แห้งคนละไม้คนละมือ ทั้งในสวนเล็ก ๆ ทั้งหน้าบ้าน หลังบ้าน บนหลังคา และรางระบายน้ำ ไม่นับเจ้าช็อกโกที่ช่วยป่วนมากกว่าช่วยกวาด คอยกระโดดจับใบไม้เล่น ส่วนทาโรวัยชราก็นอนมองจากระเบียงหน้าบ้าน

วันนี้เป็นการสอบครั้งสุดท้ายอีกทั้งยังเป็นวันสุดท้ายของภาคเรียนที่หนึ่งของคาราก่อนหยุดยาวหนึ่งเดือนช่วงปลายปี เด็กสาวทั้งดีใจทั้งโง่งอกที่ไม่ต้องอ่านหนังสือเรียน

จนปวดหัวอีกแล้ว เธอจึงเอ่ยชวนเคทไปกินไอศกรีมรส
ช็อกโกแลตของโปรดที่ตลาดแถวจัตุรัสผู้พิทักษ์แห่งชีซาที่
ไกลจากโรงเรียนของพวกเธอแค่สามช่วงตึก กว่าคาราจะ
กลับถึงบ้านก็เป็นเวลาหกโมงเย็นพอดี

“กลับมาแล้ว...คะ” คาราที่เพิ่งกลับมาถึงบ้านเห็นแม่
ทั้งสองนั่งพร้อมหน้าที่โต๊ะกินข้าวก็รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย
เพราะทั้งรูบี้และโนเอลต่างนั่งเงียบไม่พูดไม่จาวกับกำลังรอ
เธออยู่

“กลับมาแล้วหรือจะ” รูบี้เป็นคนแรกที่พูดขึ้น เธอ
ยิ้มแต่ดวงตาก็กลับไม่ได้ยิ้มตามไปด้วย “กินอะไรมาหรือยัง
ล่ะ”

“กินมาแล้วคะ” คาราตอบแล้วนำถุงกระดาษบรรจุ
ขนมที่ซื้อมาวางบนโต๊ะ “มีอะไรหรือเปล่าคะ”

คาราถามขึ้นอย่างสงสัยเมื่อสังเกตเห็นสีหน้าของ
โนเอลและรูบี้ราวกับกำลังลี้เลี้ยวที่จะพูดอะไรบางอย่าง

“นั่งก่อนสิจ๊ะ” โนเอลบอก

การาหย่อนตัวนั่งลงบนเก้าอี้โตะกินข้าวตรงข้ามกับ
แม่ทั้งสองทำให้ตอนนีทั้งสามนั่งหันหน้าเข้าหากัน

รูปบี้เอื้อมมือบีบมือของโนเอลที่วางอยู่บนต้นขาอย่าง
ให้กำลังใจ มือที่กำลังสั่นอยู่ของมนุษย์สิงโตพลันนิ่งขึ้น
ก่อนที่โนเอลจะสูดหายใจเข้าเพื่อเตรียมใจสำหรับเรื่องที่
ต้องการจะพูดต่อจากนี้

“แม่กับมัมมีเรื่องที่ต้องบอกหนูนะ” โนเอลกับรูปบี้
ปรึกษากันมาพักใหญ่ว่าควรพูดเรื่อง แม่ ของการาอย่างไร
พวกเขาจึงรอให้เด็กสาวพ้นช่วงสอบไปก่อนเพื่อจะได้ไม่
กวนใจการา

“พวกเราจำได้ว่าหนูเคยถามเรื่องแม่ของหนู หนูยัง
อยากรู้อะไรอยู่หรือเปล่า”

ทันทีที่ได้ยินดวงตาสีมะกอกของเด็กสาวพลันเบิก
กว้างขึ้นอย่างประหลาดใจ เรื่องแม่ที่พูดถึงนี้แน่นอนว่าไม่ใช่
แม่ทั้งสองที่นั่งอยู่ตรงหน้าของเธอ แต่เป็นเรื่องแม่ผู้ให้
กำเนิดที่การาอยากรู้มาโดยตลอด

ที่จริงแล้วคาราไม่เคยลบความสงสัยออกไปจากใจ
ของเธอได้เลย แต่ครั้งนั้นที่เธอร้องให้ถามถึงแม่แท้ ๆ ของ
เธอ สีหน้าของโนเอลกับรูบี้ก็บ่งบอกอะไรหลายอย่าง ทั้ง
ความเศร้า ความโกรธ ความลังเล คารารับรู้ได้ทันทีว่าพวก
เขาไม่อยากพูดถึงแม่ คนนี้ ทำให้เด็กหญิงคาราที่เติบโตมา
อ่อนไหวกับอารมณ์ความรู้สึกของคนอื่นเลือกที่จะปิดปาก
เงียบ กลบความสงสัยลงหลุมลึกในใจของเธอเพราะคารา
กลัวว่าแม่ทั้งสองจะเสียใจ

พวกเขาทุ่มเทให้กับคารามาก เสียสละเวลา เงินทอง
ความรักแบ่งปันให้เด็กคนหนึ่งที่ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกันให้
เติบโตมาอย่างสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ สองคนจะ
ทำได้ คาราจึงไม่สามารถเอ่ยถามเรื่องของแม่ผู้ให้กำเนิด
ออกไปได้สักครั้งทั้งที่นึกสงสัยเพราะเธอกลัวว่าแม่ทั้งสองจะ
คิดว่าเธอไม่รักพวกเขา

วันนี้คาราจึงไม่ได้ตั้งตัวเมื่อพวกแม่เอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมา
ก่อน เด็กสาวสังเกตเห็นทั้งสองอย่างระแວดระวังเมื่อเห็นว่าทั้งคู่

ดูจะไม่ได้มีท่าทีเสียใจที่พูดเรื่องนี้ออกมา เธอจึงเอ่ยตอบ
“อย่ากรูคะ”

โนเอลยิ้ม “ถ้าอย่างนั้นแม่จะเล่าให้ฟัง”

แม่ผู้ให้กำเนิดของคาราชื่อว่า เจน หญิงสาวเฒ่า
มนุษย์ตระกูลผู้ดีเก่าแต่กลับเป็นมิตรกับเฒ่ามนุษย์สัตว์อย่าง
โนเอลและรูบี้ เธอเป็นหญิงสาว ช่างฝัน มีอุดมการณ์ที่ราว
กับอุดมคติ อย่างเช่นว่าอยากให้มนุษย์ทุกเฒ่าเป็นมิตร และ
เท่าเทียมกัน แต่โดยรวมแล้วเจนก็เป็นผู้หญิงนิสัยดีคนหนึ่ง
โนเอลพบเจนครั้งแรกที่มหาวิทยาลัยกลางของดินแดนสุราคา
สมัยที่เพิ่งอายุย่างเข้าวัยยี่สิบต้น ๆ เจนเข้ามาทักโนเอลก่อน
หญิงสาวเฒ่ามนุษย์คนนี้ต่างจากคนอื่นที่โนเอลเคยพบ เธอ
ไม่มองมนุษย์สัตว์ด้วยสายตาอคติหรือพูดดูถูกเหยียดหยาม
เหมือนที่เฒ่ามนุษย์ส่วนใหญ่กระทำ ปฏิบัติกับโนเอลอย่าง
เป็นมิตร โนเอลจึงเปิดใจเป็นเพื่อนกับเจนทั้งที่เมื่อก่อนเธอ
ไม่ชอบเฒ่ามนุษย์เลย

เจนเป็นคนแนะนำรูบี้กับชาร์ลให้โนเอลรู้จัก จะว่าเธอกลายเป็นแม่สื่อให้โนเอลกับรูบี้ก็ว่าได้พวกเขาทั้งสองจึงได้คบกัน หลังจากเรียนจบเจนก็ยังช่วยเหลือโนเอลกับรูบี้โดยใช้เส้นสายที่มีให้ทั้งสองย้ายไปตั้งรกรากที่ดินแดนซีซาได้อย่างราบรื่น

โนเอลกับรูบี้ซาบซึ้งใจเป็นอย่างมากโดยตั้งมั่นว่าสักวันหากเจนมีอะไรให้ช่วยพวกเขาก็พร้อมช่วยเต็มที่ เจนมักจะติดต่อมาหาพวกเขาทางจดหมายเดือนละครึ่งแต่มีช่วงหนึ่งที่เจนไม่ติดต่อมาหลายเดือน รูบี้ที่เจนก็แต่งงานไปแล้ว

ในฐานะเพื่อนที่อยู่ห่างไกล โนเอลกับรูบี้ไม่รู้เรื่องการแต่งงานของเจนมากนัก รู้เพียงว่าเป็นการแต่งงานแบบคลุมถุงชนที่จัดขึ้นโดยผู้ใหญ่ของสองครอบครัว ฝ่ายเจ้าบ่าวเป็นลูกพ่อค้าคนหนึ่ง

หลังจากนั้นเจนก็ขาดการติดต่อไปหนึ่งปี โนเอลส่งจดหมายไปเจนก็ไม่ตอบ จนกระทั่งคืนวันหนึ่งมีเด็กทารกคน

หนึ่งถูกส่งมาหน้าบ้านของพวกเขาและมีจดหมายของเจน
แนบมาด้วย

ถึง เพื่อนรักทั้งสองของฉัน

สวัสดีโนเอลและรูบี้ ไม่ได้ติดต่อกันเลยนาน
สบายดีไหม แต่ฉันคิดว่าพวกเธอคงสบายดีกว่าฉัน อย่าง
น้อยพวกเธอก็ได้อยู่กับคนที่เธอรัก

จดหมายฉบับนี้อาจเป็นจดหมายฉบับสุดท้ายที่ฉัน
จะเขียนหาพวกเธอ เพราะความละเอียดใจกับเรื่องที่ผมจะขอ
พวกเธอเป็นครั้งสุดท้าย ที่พวกเธอเคยบอกว่าตั้งใจจะตอบ
แทนฉันในสักวัน ฉันคิดได้แล้วว่าฉันจะขอความช่วยเหลือ
เรื่องอะไร

ถ้าพวกเธอได้อ่านจดหมายฉบับนี้ก็คงเห็นเด็กคนนี้
แล้วสินะ ใช่ เด็กคนนี้เป็นลูกของฉันทับผู้ขายสารเลวที่ทิ้ง
ฉันไป

คำขอของฉันมีเพียงอย่างเดียว ฉันอยากขอให้เธอ
ทั้งสองรับเด็กคนนี้เป็นลูกของพวกเขา เธอฉันมีความจำเป็น
บางอย่างที่ไม่สามารถเลี้ยงดูเด็กคนนี้ได้ และฉันคิดว่าพวก
เธอคงจะมอบความรักและเลี้ยงดูเด็กคนนี้ได้ดีกว่าฉัน
นี่เป็นคำขอครั้งสุดท้ายและครั้งสุดท้ายของฉัน

เจน

“สุดท้ายแล้วเขาก็ไม่ได้บอกเหตุผลหรอกคะ” คารา
ถามขึ้นหลังจากได้อ่านจดหมายของเจนที่แนบมากับเธอตอน
ยังเป็นทารกแรกเกิด

คาราไม่รู้รู้สึกเสียใจเท่าที่คิด เธอพอจะคาดเดาได้
ว่าแม่อคงตั้งใจทอดทิ้งเธอ แต่กลับไม่เคยบอกเหตุผลของการ
ทอดทิ้ง ความไม่เข้าใจจึงเอ่อล้นจนแทบกลั้นไว้ไม่อยู่

เธอทำอะไรผิดนักหรือคนคนนั้นถึงไม่ต้องการเธอ

หมับ

อ้อมกอดอบอุ่นจับพลันพาเธอหลุดจากอารมณ์ด้าน
ลบในห้วงความคิด ด้านขวาของเธอคือคุณมัม ด้านซ้ายของ
เธอคือคุณแม่ พวกเขาโอบกอดเธอไว้

“แม่รักหนูนะ”

“หนูยังมีพวกเราเสมอ นะ คารา”

คำปลอบโยนแสนอ่อนโยนนั่นได้ทลายเกราะป้องกัน
ของเธอออกจนหมดสิ้น

การาร้องไห้อยู่ในอ้อมกอดของแม่ทั้งสองเหมือนกับ
ครั้งที่เธอเป็นเด็กน้อยอายุเจ็ดขวบที่ร้องหาแม่ แต่คราวนี้
กลับแตกต่างออกไป ปมในใจที่เธอขมวดไว้ค่อย ๆ คลาย
ออกอย่างช้า ๆ

บทที่แปด

การตัดสินใจจะไปดินแดนสุราคา

ตอนที่โนเอลกับรูบี้ได้ยินเรื่องนี้พวกเธอรู้สึก
คาดไม่ถึงอยู่สักหน่อยแต่ไม่ได้รู้สึกประหลาดใจมากนัก

“หนูอยากฟังเหตุผลจริง ๆ จากปากของเขาค่ะ” เขา
ที่การกล่าวถึงคือ เจน แม่แท้ ๆ ที่เธอไม่เคยเห็นหน้า

หลังจากวันที่โนเอลกับรูบี้เล่าเรื่องที่พวกเธอรู้ทั้งหมด
ให้คาร่าฟัง โนเอลก็ได้นัดให้ชาร์ลพาเคามาพบกับคาร่าที่
บ้านในวันรุ่งขึ้น และแนะนำให้คารารู้จักชาร์ลในฐานะเพื่อน
ของพวกเขาเช่นกัน เคทจึงได้รับรู้เรื่องของเจนกับคาร่าไป
ด้วย

“ถ้าเธอไม่เข้าใจทำไมเราไม่ไปหาคำตอบกันล่ะ”

เคทพูดกับคาร่าเมื่อได้ฟังเรื่องราวจนจบ

เคทคิดว่าคาราไม่ได้รับความยุติธรรม เกิดมาก็ถูกแม่ทอดทิ้งทั้งที่ไม่รู้เหตุผล ถึงแม่เธอจะเติบโตมาในครอบครัวที่ดีแต่คาราก็ควรได้รับความจริงที่เกี่ยวกับชีวิตของตัวเอง

“อีกสองสัปดาห์ พ่อจะพาฉันไปเยี่ยมคุณปู่คุณย่าที่สุราคา เธออยากไปกับเราหรือเปล่า” เคทถามคาราก่อนจะหันไปพูดกับพ่อของเธอ “พาคาราไปด้วยกันได้ไหมคะพ่อ”

ชาร์ลที่มักจะตามใจลูกเสมอก็ไม่ได้ขัดข้อง ก่อนหันไปถามเพื่อนทั้งสองคน “พวกเธอคิดว่ายังไง”

“ให้คาราตัดสินใจเองเถอะ” รูบี้ตอบ โนเอลที่นั่งอยู่ด้านข้างก็พยักหน้าเห็นด้วยแล้วพูดเสริมว่า “ที่จริงฉันก็อยากรู้เหตุผลของเจนมาตลอดเหมือนกัน”

เมื่อได้ข้อสรุปว่าคาราต้องการไปหาเจนที่ดินแดนเผ่ามนุษย์ ชาร์ลจึงเป็นธุระในการติดต่อเจน

ส่วนโนเอลกับรูบี้ก็เริ่มรู้สึกเป็นกังวลเมื่อคิดว่าคาราจะต้องห่างพวกเธอไป คาราก็ยืนยันกรานว่าแม่ทั้งสองไม่

จำเป็นต้องไปด้วย และสัญญาว่าจะดูแลตัวเองเป็นอย่างดี
ไม่ทำให้ชาร์ลกับเคทเดือดร้อน

“เราไม่ได้กังวลเรื่องนั้นเลย ที่รัก” โนเอลพูด “พวก
เราแค่อดเป็นห่วงไม่ได้”

ไม่กี่วันต่อมาชาร์ลก็มาพร้อมกับข่าวที่ว่าเจนินดีจะ
พบคาราโดยจะนัดพบกันในวันที่สองที่พวกเขาไปถึงฮูราคา

การเดินทางในครั้งนี้นักเขาจะใช้เวลาเดินทางหนึ่ง
วันและอยู่ค้างที่บ้านคุณปู่คุณย่าของเคทอีกสองวันก่อนจะ
เดินทางกลับในเช้าวันถัดไป

หาโรกับช็อกโกราวกักรู้ว่าคาราจะเดินทางไกล ระยะ
นี้เจ้าปู่กูปยทั้งสองจึงอยู่ไม่ห่างสาวน้อยเลย ทั้งเดินตามคลอ
เคลีย นั่งเบียดบนโซฟา หรือแม้แต่นอนเบียดบนที่นอน แต่
คาราก็ไม่ได้ใส่ใจพวกมัน

คาราปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเธอไม่รู้ลึกตื่นเต้นที่จะได้
เจอแม่แท้ ๆ แต่ถึงกระนั้นเธอก็ไม่ได้ดีใจ ใครจะไปดีใจที่

จะได้เจอกับคนที่เคยทอดทิ้งตัวเอง ทว่าคาราแต่อยากคลาย
ปมในใจของเธอเรื่องแม่

ปมที่เธอไม่ได้เป็นคนผูกแต่ต้องอยู่กับมันชั่วชีวิต

นับว่าเป็นประสบการณ์ครั้งแรกของคาราที่ได้
เดินทางออกนอกดินแดนซีซา เด็กสาวจึงรู้สึกตื่นเต้นอย่างไม่
อาจเลี่ยง ยิ่งได้เดินทางกับเพื่อนสนิททำให้เธอรู้สึกว่าการ
เดินทางครั้งนี้เป็นการเที่ยวบ้านเพื่อน เหมือนอย่างที่เคยได้
ยืมเด็กคนอื่นเคยพูดอยู่บ่อยครั้ง

การเดินทางไปดินแดนของเผ่ามนุษย์ไม่ได้
ยากลำบากเท่าสมัยก่อน ถนนหนทางถูกปรับให้เรียบ
สะดวกสบาย รถยนต์วิ่งขวักไขว่ให้เห็นจนชินตา สองข้าง
ทางมีจุดแวะพัก และร้านรวงมากมายไม่ต้องกลัวอด ขับบน
ถนนเรียบไปสักระยะก็จะเจอกับสะพานข้ามแม่น้ำทูลี แหล่ง
น้ำจืดขนาดใหญ่ที่กั้นเขตแดนซีซากับดินแดนสุราคาออกจาก

กัน พอข้ามสะพานที่ยาวเกือบแปดร้อยเมตรก็เข้าสู่เขตแดน
ของดินแดนสุราคา

การมองทิวทัศน์ภายนอกหน้าต่างรถยนต์อย่างสน
อกสนใจ สองข้างทางตั้งแต่เข้าเขตเมืองของดินแดนเผ่า
มนุษย์รายล้อมไปด้วยตึกสูงอย่างน้อยสามชั้นขึ้นไป พื้นที่สี
เขียว บ้านเดี่ยว หรืออาคารชั้นเดียวมีน้อยมากต่างจาก
ดินแดนซีซาอย่างชัดเจน เคทอธิบายให้คาราฟังว่าดินแดน
สุราคามีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น ที่ดินมีราคาแพง
ทำให้นิยมสร้างตึกสูงเพื่อให้เพียงพอกับประชากรที่อาศัยอยู่

พวกเขาเดินทางมาตั้งแต่เช้า กว่าจะถึงบ้านของคุณปู่
คุณย่าของเคท ทองฟาก็เหลือเพียงแสงรำไร บ้านของคุณปู่
คุณย่าของเคทอยู่บนตึกสูงแห่งหนึ่งแถวย่านการค้า เป็นห้อง
ชุดสามห้องนอนสองห้องน้ำ และห้องโถงส่วนกลางขนาด
กว้าง

เมื่อเข้ามาในบ้านผู้อาวุโสทั้งสองก็ได้เตรียมอาหารไว้
ต้อนรับพวกเขาเต็มโต๊ะ คุณปู่กับคุณย่าของเคทเป็นเผ่า

มนุษย์อายุเกือบเจ็ดสิบปี เส้นผมทั้งศีรษะจึงเปลี่ยนเป็นสีดอกเลา ทั้งคู่ดีใจมากเมื่อเห็นหลานสาวของพวกเขา และได้เฝ้ามองความใจดีมาให้คาราด้วย

เย็นวันนั้นบทสนทนาบนโต๊ะอาหารมีมากมายตามประสาครอบครัวที่นาน ๆ จะกลับมารวมตัวกันอีกครั้ง คาราที่ถูกบรรยากาศอบอุ่นโอบล้อมก็อดอมยิ้มตามไปด้วยไม่ได้ พลันชั่วขณะก็คิดถึงคุณแม่กับคุณมัมที่รอคอยอยู่ที่บ้าน ขึ้นมาทำเอาเกือบร้องไห้กลางโต๊ะอาหารบ้านคนอื่นเพราะคิดถึงบ้าน แต่เธอก็กลืนน้ำตาไว้ได้ทัน

ในบ้านหลังนี้สมาชิกในครอบครัวมีห้องแยกของตัวเอง คาราจึงต้องนอนเบียดกับเคทบนเตียงห้าฟุต ในห้องนอนเก่าของเพื่อนไปตลอดสามคืนต่อจากนี้ไป

“พรุ่งนี้ก็ต้องไปเจอแล้วสินะ” คาราพิมพ์แต่เคทที่นอนอยู่ข้างกันกลับได้ยินชัดเจน

“เธอกลัวไหม”

คาราคิดตามแล้วตอบว่า “ไม่กลัวหรอก”

“จึ้นเหรอ”

“อื้ม...ยอมรับก็ได้วากลั้วนิตหน้อย” คาร่าพูด “อะไร
จะเก็ดก็ตอ้งเก็ดละนะ”

เธอเลือกแล้ว

คาร่าคิดว่าการรู้ความจริงที่อาจจะน่ากลัวดีกว่าต้อง
อยู่กับความไม่เข้าใจไปทั้งชีวิต

เช้าวันถัดมาคาร่าตื่นขึ้นเพราะเสียงร้องของนกที่ออก
หากินในยามเช้า เคทยังคงอยู่ในห้องพื้น ทานอนของเธอ
เรียบร้อยเสียงจนคาร่าไม่กล้าขยับตัวลุกขึ้นเพราะกลัว
ซัดจังหวะความฝันของเคท เธอจึงขยับตัวช้ามากขณะค่อย ๆ
ยกผ้าหม้อออกจากตัว วางเท้าสองข้างลงบนพื้นเย็นเฉียบของ
กระเบื้องปูพื้นก่อนยันตัวลุกขึ้นจากเตียง

ห้องนอนของเคทเป็นห้องที่อยู่ถัดจากห้องน้ำ ไม่ได้
มีห้องน้ำในตัวเหมือนกับที่บ้านของคาร่า หากเป็นเวลานี้เจ้า

ซ็อกโกคงวิ่งมาตะกุกประตู่ห้องปลุกเธอ พอวันนี้ไม่ได้ยินเสียงนั้นก็รู้สึกวูบโหวงราวกับขาดอะไรไป

เมื่อเปิดประตูออกมาจากห้องนอนของเคท คาราก็รีบจำเข้าห้องน้ำทันที ก่อนจะได้ยินเสียงกุกกักในโซนห้องครัว และเสียงคนคุยกันดังลอดเข้ามา คาร่าเดาว่าเป็นคุณปู่คุณย่าเพราะคนสูงอายุมักจะตื่นเช้า เช่นเดียวกับคุณนายพิกเพื่อนบ้านของเธอที่ชอบตื่นมาตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง

“ตื่นแล้วหรือจะ” คุณย่าทักทายเมื่อเห็นเพื่อนของหลานสาวเดินออกมาจากห้องน้ำ

“คะ” คาร่าตอบ

คุณย่าเดินนำอาหารเช้าที่เพิ่งทำเสร็จมาวางบนโต๊ะ ส่วนคุณปู่กำลังนั่งดูข่าวในโทรทัศน์อยู่บนโซฟาใกล้ ๆ กัน

“จะนอนต่อก็ได้นะยังไม่เจ็ดโมงเลย” คุณย่าพูดอย่างใจดี

“ไม่เป็นไรคะ หนูตื่นเช้าอยู่แล้ว” จะให้บอกว่านอนไม่ค่อยหลับก็คงไม่ดีสินะ

คุณปู่คุณย่าของเคทไม่รู้เหตุผลจริง ๆ ที่คารามา
ดินแดนยูราคา พวกเขาคิดว่าเพื่อนของหลานสาวมาเที่ยวเล่น
ดังนั้นคาราจึงไม่ได้บอกเหตุผลที่นอนไม่ค่อยหลับเพราะ
ในช่วงบ่ายวันนี้เธอต้องไปเจอแม่ แม่ที่ไม่เคยพบหน้ากันเลย
สักครั้ง

“ถ้าอย่างนั้นมากินข้าวก่อนไหม เพิ่งทำเสร็จเลย”

“อา...ไม่ต้องรอคนอื่นหรอกคะ” คารากถามอย่าง
เกรงใจ

“ปู่กับย่ากินแล้ว พ่อเจ้าเคทไม่กินข้าวเช้า ส่วน
เคทนะยิ่งแล้วใหญ่ กว่าเจ็ดโมงก็หลับ” คุณย่าพูดจบทั้ง
ยังดึงเธอมานั่งลงบนเก้าอี้ “กินก่อนได้เลยจ๊ะ”

คารามองจานอาหารเบื่องหน้า ซึ่งเพิ่งทำเสร็จใหม่ ๆ
กลิ่นหอมยวนน้ำลายจนท้องเล็ก ๆ ของเธออดร้องโครกคราก
ไม่ไหว

เมื่อนั่งลงแล้วคาราก็ทำได้เพียงตั้งใจกินอาหาร ตาที่ไม่รู้จะวางไวตรงไหนก็เผลอมองโทรทัศน์ที่กำลังรายงานข่าวครอบครัวดีเด่นครอบครัวหนึ่งอยู่

ครอบครัวของผู้ที่เพิ่งได้รับเลือกให้เป็นผู้นำคนใหม่ของดินแดนซีซาเมื่อการเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมา

ครอบครัวนี้ก็ดูเป็นครอบครัวที่ดูมีความสุขทั่วไป สมาชิกสี่คนมีพ่อ แม่ ลูกสาว และลูกชาย เป็นการฉายภาพเคลื่อนไหวการทำงานกิจกรรมครอบครัวที่แต่ละคนดูมีความสุขยิ้มแย้มแจ่มใสชวนให้ผู้ชมที่รับชมรู้สึกอบอุ่นหัวใจกับครอบครัวนี้

ยกเว้นคาราที่รู้สึกน้ำลายขมปว่าเสียจนแทบจะขยอนอาหารที่เพิ่งกินออกมาเมื่อเห็นว่าแม่ของครอบครัวดีเด่นที่กำลังยิ้มหน้าชื่นตาบานให้ลูกตัวเองอยู่นั้นมีใบหน้าที่เหมือนกับแม่แท้ ๆ ของเธอในรูปถ่ายที่ชาร์ลให้ดูก่อนหน้านี้

เจน

ผู้หญิงทิ้งเธอไปคนนั้น

บทที่เก้า

เมฆครี้มเคลื่อนคล้อยบดบังแสงอาทิตย์ ท้องฟ้า
ขมุกขมัวชวนให้บรรยากาศหม่นหมอง ทั้งที่เป็นฤดูหนาวแต่
เมฆฝนกลับตั้งเค้ามาแต่ไกล

แปลกเสียจริง

ตอนเช้าท้องฟ้ายังแจ่มใสแต่พอตกบ่ายกลับเปลี่ยน
จากหน้ามือเป็นหลังมือ อากาศแปรปรวนเสียจนอดตื่นตะลึง
ไม่ได้ คาราเต็บบโตอยู่แต่ในดินแดนซึ่งอากาศเปลี่ยนแปลง
อย่างช้า ๆ แต่กับอากาศที่เปลี่ยนแปลงแทบทุกชั่วโมงเช่น
ดินแดนยูราคานี้เธอไม่เคยพบมาก่อน

“อีกไม่นานฝนก็คงตกแล้วละ” เคทพูดขณะที่เดิน
เคียงข้างกันไปตามถนน มืออีกข้างก็ชูร่มสีสดใสคันใหญ่ที่พก
มาจากบ้าน “ดินะที่ฉันรอบคอบ”

“อ้อ เป็นความดีความชอบของเธอเลย” คาราวุฒ
ขณะกำร่มอีกคันในมือไว้นั่น

ย้อนกลับไปตอนก่อนที่พวกเธอจะออกมาจากบ้าน
เคทก็เหมือนนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงคว่ำร่มสองคันที่วาง
อยู่บนที่เก็บร่มข้างประตูยื่นมาให้คาราคันหนึ่งแล้วพูดอย่าง
ลึกลับว่า “เดี๋ยวก็ได้ใช้”

“ฉันว่าเรารีบเดินกันเถอะ” เคทชวน ดวงตาสีเหลือง
ชีวิตของเธอมองเมฆฝนดำคล้ำบนฟ้าอย่างหวาดระแวง

“อีกไกลหรือเปล่า” คาราถาม

“เลี้ยวผ่านมุมถนนนี้ไปก็น่าจะถึงแล้ว” เคทตอบ

ขณะเร่งฝีเท้า

ร้านกาแฟที่พวกเธอกำลังเดินไปคือสถานที่นัดหมาย
ที่ชาร์ลันด์ให้คารามาเจอกับเจน เหตุผลที่เลือกร้านนี้ก็ไม่มี
อะไรซับซ้อน เป็นร้านกาแฟที่คนน้อยในช่วงบ่าย และไกล
กับบ้านของปู่ย่าเคทมาก ใช้เวลาเดินไม่ถึงห้านาทีเท่านั้น

“ถ้าไปถึงแล้ว คนนั้นยังไม่มาเธอนั่งกับฉันก่อนนะ”

คาราพูด

เคทหันมายิ้มก่อนตอบรับ “ได้เลย”

ไม่นานเด็กสาวสองคนก็เดินมาถึงร้านกาแฟตามนัดหมาย ร้านแห่งนี้ไม่ใหญ่มากมีโต๊ะเพียงห้าโต๊ะสำหรับรองรับลูกค้า แต่มีโต๊ะหนึ่งที่ค่อนข้างลับหูลับตาคนเป็นพิเศษ เมื่อพวกเธอเดินเข้ามาก็รู้สึกถึงความผิดปกติทันที

ภายในร้านไม่มีลูกค้าสักคน...ไม่มีแม่แต่พนักงานหน้าเคาน์เตอร์

เคทที่กำลังจะเอ่ยเรียกชื่อเพื่อนก็หยุดชะงักเมื่อเห็นวาคาราที่เดินนำหน้าตนหยุดเดิน

เด็กสาวมองตามสายตาของคาราไปก่อนมองเห็นร่างผู้หญิงวัยกลางคนหนึ่งเดินออกมาจากโต๊ะมุมที่นั่งลับตาคนด้านหลัง

ผู้หญิงคนนี้มีเส้นผมสีช็อกโกแลต ดวงตาสีผลมะกอก ตัวสูงกว่าพวกเธอเล็กน้อย อยู่ในชุดเดรสสีเทา

๑๐๐รดาการณ์

สุภาพแบรนต์ตั้งราคาแพงระยับ และรองเทาส้นสูงเข้าชุด แต่เมื่อมองใบหน้าของเธอคนนี้ เคทก็ยิ่งตะลึงเมื่อพบว่าใบหน้าของผู้หญิงคนนี้คล้ายกับคารามาก หรือพูดได้อีกอย่างว่า คาราคลายกับผู้หญิงคนนี้

เคทสามารถจินตนาการได้เลยว่านี่คงจะเป็นคาราในอีกยี่สิบปีข้างหน้า

ท่ามกลางบรรยากาศระอกระอวนของทั้งสามคน คารารู้สึกราวกับเวลารอบตัวของเธอหยุดนิ่งเมื่อเห็นผู้หญิงที่ใบหน้าคล้ายกับตัวเอง ความรู้สึกขมปร่าก็แล่นขึ้นมาอีกครั้ง ยามนี้ถึงหัวข้อข้าวบนจอโทรทัศน์เมื่อเช้า

เป็นคนเดียวกันไม่ผิดแน่

ผู้หญิงที่ทิ้งลูกที่ตัวเองให้กำเนิดแต่กลับได้รับรางวัลครอบครัวยอดเยี่ยม...ช่างเป็นความรู้สึกแปลกพิลึก

“เราไปนั่งคุยกันตรงนั้นดีมั้ย” เจนเป็นคนทำลายความเงียบขึ้นเป็นคนแรก หญิงสาวพูดพลางชี้ไปที่โต๊ะด้านในสุด

เมื่อเคทเห็นดังนั้นจึงรีบเอ่ยแทรกขึ้น “ฉันเดี๋ยวฉัน
รอตรงนี้นะ คารา”

“อือ” คาราพยักหน้า

“ถ้าพวกเธออยากสั่งอะไรสั่งก่อนได้เลยนะ วันนี้ฉัน
เหมาร้านไว้หมดแล้ว” เจนพูดขึ้น

ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมร้านถึงไม่มีลูกค้าเลยสักคน

ทันทีที่เจนพูดจบ พนักงานก็เดินออกมาต้อนรับ เคท
ตัดสินใจสั่งชานมกับเค้กสมมาจิบระหว่างสังเกตการณ์
ส่วนคาราสั่งกาแฟเปล่า เธอไม่คิดจะสนทนากับผู้หญิงที่
เกือบจะเป็นคนแปลกหน้าคนนี้นานนัก

ที่มาพบกันวันนี้คาราเพียงแค่อยากทราบเหตุผลของ
อีกฝ่ายเท่านั้น

เหตุผลที่แม่คนหนึ่งตัดสินใจทอดทิ้งลูกของตัวเอง

หลังจากเจนกับคาราได้นั่งเผชิญหน้ากันเป็นครั้งแรก
เจนก็ลอบสังเกตเด็กสาวตรงหน้าของเธอ เด็กสาวที่แทบจะ
ถอดแบบจากเธอมาทุกกระเบียดนิ้ว

เจนยอมรับว่าความรู้สึกที่เธอมีต่อเด็กสาวตรงหน้า
ปราศจากความโหยหาคำหนึ่งของความเป็นแม่ที่มีต่อลูก สิ่ง
ที่ยังหลงเหลือคงเป็นความรู้สึกผิดที่ติดตรึงอยู่ในใจของเธอมา
นานนับทศวรรษ หลอกหลอนเธอในความฝันทุกคำคืนรา
กับวิญญานร้ายที่เธอไม่อาจหลุดพ้น ความรู้สึกผิดที่รู้สึกอยู่
ทุกชั่วขณะจิต

เจนจึงตอบรับเพื่อมาพบคาราในวันนี้ หญิงสาวคิด
ว่าหากเธอได้เห็นเด็กคนนี้ด้วยตาของตัวเองว่าเติบโตมาอย่าง
ดีเพียงใดความรู้สึกผิดในใจของเธออาจพอบรรเทาลงได้บ้าง
“คุณคงทราบว่ที่หนูมาวันนี้เพราะอะไร” คาร่าพูด
ขึ้นก่อน แกว่งตาที่เธอมองเจนไร้ระลอกคลื่นใด ๆ ราวกับ
มองคนแปลกหน้าคนหนึ่ง

เจนพยักหน้า “ซาร์ลบอกฉันแล้วว่าเธออยากรู
เหตุผลที่ฉันทิ้งเธอไปใช่ไหม”

คารามองเจนอย่างเงียบ ๆ เพื่อรอฟังเรื่องที่เธอจะ
เล่า

“มันก็เป็นเหตุผลง่าย ๆ เรื่องทั้งหมดเป็นเพราะ
ความเห็นแก่ตัวของฉันเอง” จนยอมรับอย่างง่ายดาย

เจนเติบโตมาในตระกูลผู้ดีเก่าของเผ่ามนุษย์ เธอถูก
เลี้ยงดูมาแบบตามใจ ไม่ว่าเจนอยากทำอะไรก็ไม่มีใครเคย
ขัด เจนชื่นชอบในเรื่องราวโรมานติก เธอวาดฝันว่าเธอจะได้
แต่งงานกับผู้ชายที่เธอตกหลุมรักเขา และเขาก็รักเธอ สร้าง
ครอบครัวที่แสนสุขด้วยกัน อยู่ด้วยกันไปจนสิ้นลมหายใจ

แต่ความจริงกลับตีแสกหน้าเธอเขาอย่างจัง

ครอบครัวของเธอเหลือแต่เปลือกผู้ดีกลวงเปล่า ไร้
ทรัพย์สินสมบัติ พ่อแม่ของเธอจึงจับเธอแต่งงานกับลูกชายของ
ตระกูลพ่อค้าที่กำลังรุ่งเรืองในตอนนั้นแลกกับนำเงินไปใช้หนี้

ความฝันแสนโรแมนติกของเธอพังทลายย่อยยับ
แต่เจนก็คิดในแง่ดีว่าสามีจะหลงรักเธอหลังจากแต่งงานกัน
ทว่าความจริงเป็นคนละเรื่องกับความฝัน

เจนมารู้ว่าสามีของเธอมีก่อนรักอยู่แล้วก่อนที่จะถูก
บังคับให้แต่งงานกับเธอ อีกทั้งหลังจากแต่งงานกับเธอสามีก็

ยังคงไปมาหาสู่กับคนรักของเขาอย่างลับ ๆ แต่เธอก็มารู้ใน
วันที่สายเกินไปเสียแล้วเพราะเธอกำลังอุ้มท้องลูกของสามีอยู่
เจนได้แต่หวังว่าหลังจากคลอดลูกมี ทายาทสืบสกุล
สามีคงจะเห็นแก่ลูกบ้าง ยอมตัดขาดกับผู้หญิงคนนั้นมาดูแล
ครอบครัว แต่ราวกับพระเจ้ากลั่นแกล้ง ยิ่งใกล้คลอดทุก
อย่างยิ่งมีดมนขึ้นเรื่อย ๆ

เจนมารู้ความจริงว่าสามีของเธอไร้ความสามารถใน
การบริหารธุรกิจที่ครอบครัวสร้างไว้แถมสร้างหนี้สินไว้อีก
โตเพราะถูกหลอกให้ลงทุนทำให้ทรัพย์สินทุกอย่างถูกยึด
และสามีของเธอก็หนีไปพร้อมกับหญิงคนรักของเขาโดยไม่
รำลือแม่เพียงครึ่งคำ

เจนที่กลายเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวต้องแบกรับหนี้สิน
มหาศาลแถมยังเพิ่งคลอดลูกได้ไม่นาน สภาพจิตใจของเธอ
ย่ำแย่ถึงขีดสุด ขณะนั้นเจนมีอาการซึมเศร้าจนเกือบฆ่าตัว
ตายหลายรอบ แต่ทุกครั้งเธอก็จะได้ยินเสียงลูกทำให้เธอ
กลับมามีสติได้ทัน

เจนจึงทิ้งรักทิ้งเกลียดลูกคนนี้ของเธอ

เด็กคนนี้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเธอกับสามีเก่า ลูก
ของผู้ชายที่ทำลายชีวิตของเธอ แต่เด็กคนนี้ก็ช่วยจุดรั้งไม่ให้
เธอตาย เด็กคนนี้จึงเปรียบเสมือนหนามที่คอยทิ่มแทงหัวใจ
ของเธอทุกขณะที่เธอมองเห็น

แต่ดูเหมือนสวรรค์จะยังเหลือทางรอดให้กับเธอบ้าง
เจนได้พบกับชายคนหนึ่งที่เขาเคยรู้จักสมัยเรียน เขายื่น
ข้อเสนอให้เธอแต่งงานกับเขาแล้วเขาจะช่วยเหลือหนี้ให้เธอ
ทั้งหมด รวมทั้งต้องทิ้งลูกที่เพิ่งเกิดของเธอไปด้วย

อนิจจาเขาหลงรักเจนแต่เกลียดลูกของเธอ ลูกที่
ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของเขา

ชายคนนี้ก็คือนักคนปัจจุบันของเจนนั่นเอง

เขาหลงรักเจนมานานแล้วแต่ผู้หญิงที่ทั้งสวย ฉลาด
ชาติตระกูลดีไม่เคยมองเห็นผู้ชายหน้าตาธรรมดาอย่างเขา
เมื่อมีโอกาสเขาจึงรีบฉวยโอกาสนี้เอาไว้ และเจนก็เลือกแล้ว

เธอก็เป็นเพียงผู้หญิงเห็นแก่ตัวคนหนึ่งเท่านั้น

คาราคีกำลังอยู่'ในภวังค์ความคิดหันมองหน้าคน
 ถาม หันเห็นสีหน้าแววตาเป็นห่วงที่ส่งมาของเพื่อน

“แต่เธอเฝ้าตั่งแต่เดินออกจากรานมาแล้วนะ” เคท

ขณะนี้เด็กสาวทั้งสองกำลังเดินเคียงกันกลับบ้าน
หลังจากคาราได้พบกับเจนที่ร้านกาแฟ เนื่องจากไม่ได้ใช้
เวลานานมากนัก แต่ก็นานพอที่ฝนตกลงมาหาใหญ่แล้วหยุด
ลงพอดีหลังจากที่พวกเธอเสร็จธุระ

การไม่ได้แสดงสีหน้าใด ๆ เป็นพิเศษจนกระทั่งเดา
อารมณ์ไม่ถูก เธอเพียงนั่งไปราวกับกำลังใช้ความคิด

“ถ้าเธอไม่อยากเล่าก็ไม่ใช่ไร” เคทพูดก่อนเปลี่ยน
เรื่อง “สุดท้ายเรื่องที่อุตสำหรับพวกเราก็ไม่ได้ใช้สินะ”

“พวกเราก็สนใจกว่านะ” คารายิ้ม

“เธอยิ้มแล้ว” เคทพูดเสียงดัง

“น่าตกใจนักหรือไง”

เคทพยักหน้า “ก็ตั้งแต่เธอได้คุยกับคนคนนั้นเธอก็
เงิบมาตลอด ฉันไม่รู้เลยว่าเธอคิดอะไรอยู่”

คิดอะไรอยู่งั้นหรือ

ที่จริงแล้วหลังจากได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดจากผู้หญิง
คนนั้น สมอของคาราก็ว่างเปล่า เธอไม่ได้คิดอะไรเลย
ไม่ได้รู้สึกเศร้า หดหู่ หรือโมโหใด ๆ ราวกับเรื่องที่เพิ่งรับฟัง
นั้นไม่ใช่เรื่องของตนเอง

เธอเพียงแค่ว่า...เรื่องทั้งหมดมันก็เป็นอย่างนี้เอง

สินะ

ปมในใจของเธอก็คลายออกได้เสียที

๑๐๘๘๓๓๓๓๓

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของเธอสักนิด

เดียว

การารู้สึกว่ากับได้รับการปลดปล่อยจากโซ่ตรวนที่
เคยจุดรั้งเธอไว้มานานหลายปี แล้วเธอก็คิดได้อีกว่า...สมแล้วละ
ที่เป็นมนุษย์

“เอะ...การันันรุ่งกินน้ำหรือเปล่า”

“ใช่แล้วละ”

“หลังฝนตกนี่ดีจังเลยนะ”

รณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทส่งท้าย

ช็อกโกเห่งาเหลือเกินที่ไม่เห็นเจ้าของคนโปรดหลาย
วัน จิตใจของลูกสุนัขห่อเหี่ยวเสียจนกินอาหารในชามเหลือ
ตั้งหลายคำ แต่เจ้าสี่ขาตัวน้อยก็สังเกตเห็นว่าไม่ใช่แค่นั้นที่เห่งา
หงอย ขนาดคุณทาโร่ตัวใหญ่ก็นั่งเฝ้าหน้าประตูบ้านทุกวัน

ส่วนเจ้าของอีกสองคนนั้น...

“ทำไมทำอาหารเยอะขนาดนี้เนี่ย” โนเอลร้องทัก
เมื่อกลับบ้านมาเห็นอาหารมากกว่าสิบจานบนโต๊ะกินข้าว เมื่อ
กวาดสายตาดูแล้วก็รู้ทันทีว่าเป็นล่วนอาหารจานโปรดของลูก
สาวที่ไม่อยู่บ้านหลายวัน

“ก็ทำไว้ให้ลูกนะสิ คาร่าจะกลับมาวันนี้แล้วนะ” รุบี
พูดพลางหันมองนาฬิกาบนผนัง “น่าจะใกล้มาถึงแล้วด้วย”

“เล่นใหญ่ตลอดเลยนะเธอ” โนเอลหยอก

“แล้วใครกันนะ นอนร้องไห้ร้องไห้ทุกคืน อย่าคิดว่าฉันไม่รู้” รุบียื่นเสียงงอน

“งอนเหรอ” โนเอลยิ้มก่อนจะดึงร่างกระรอกเฟือกสุดที่รักมากอดด้วยความมั่นใจ

รุบีก็ไม่ค่อยหน้าหันไปกอดสิงโตสาวกลับบ้าง “คิดว่ากอดได้คนเดียวหรือไง”

คาราที่แอบย่องเข้ามาในบ้านเพื่อทำให้แม่ทั้งสองประหลาดใจก็เห็นภาพโนเอลกับรุบียืนกอดกันกลมอยู่กลางห้องกินข้าว

“อู๋...หนูมาขัดจังหวะหรือเปล่าเนี่ย”

“คารา!” โนเอลกับรุบีอุทานขึ้นพร้อมกันเมื่อเห็นลูกสาวที่ไม่เจอกันมาเกือบสี่วัน ทั้งสองจึงผละออกจากกันแล้วโผล่เข้ากอดลูกสาว

สุดท้ายก็กลายเป็นภาพครอบครัวสามคนยืนกอดกันด้วยความคิดถึง โดยมีช็อกโกกับทาโรกระดิกหางระริกด้วยความดีใจอยู่ด้านข้าง

“หนูกลับมาแล้วคะ คุณแม่ คุณมัม”

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านจะ คารา!”

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

คาร่าเติบโตมาในครอบครัวที่ถูกคนอื่นมองว่า แปลก
เพียงเพราะคาร่ามีแม่สองคน
และแม่ทั้งสองเป็นมนุษย์ต่างเผ่าพันธุ์กัน

คนหนึ่งเป็นมนุษย์สัตว์กินเนื้อ
คนหนึ่งเป็นมนุษย์สัตว์กินพืช
ส่วนคาร่าก็เป็นเด็กมนุษย์ที่ไม่เหมือนกับแม่ทั้งสองเลย